

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„HOLLANDSCHE NIEUWE“..

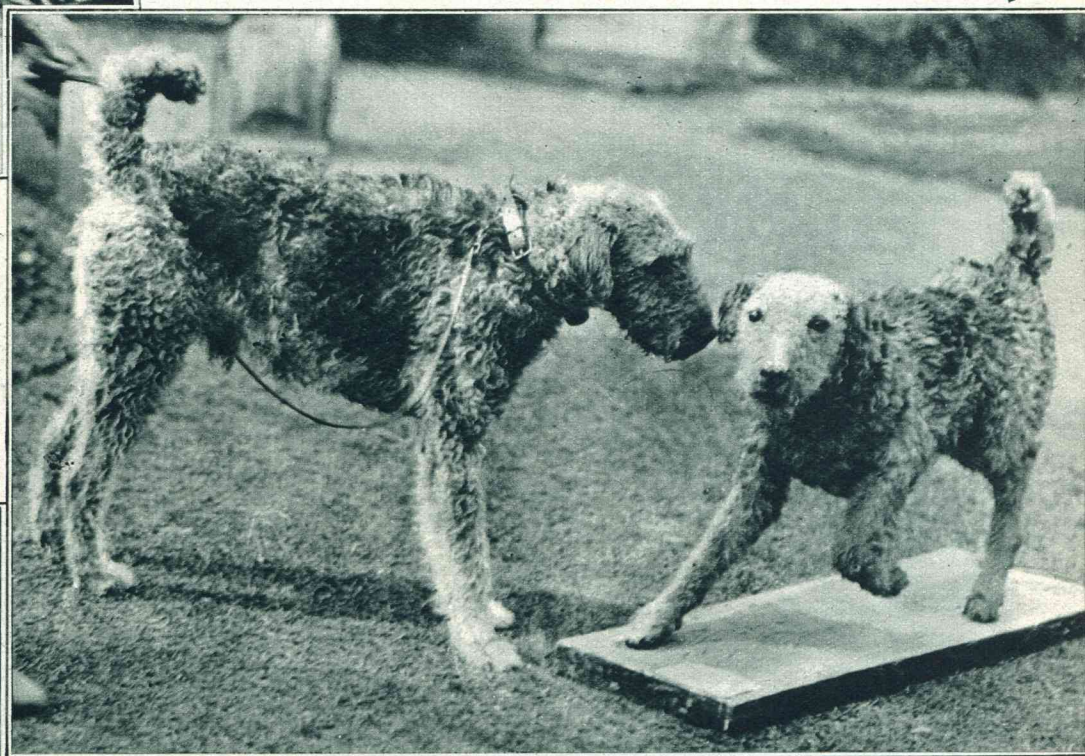
Een door Richardson gedresseerde hond, die in een mandje een postduif meedraagt. In den oorlog worden honden vaak voor dergelijk werk gebruikt.

De uitrusting van een legerhond.

Ontmoeting van den echten en den opgezetten terrier op het landgoed van den dresseur.

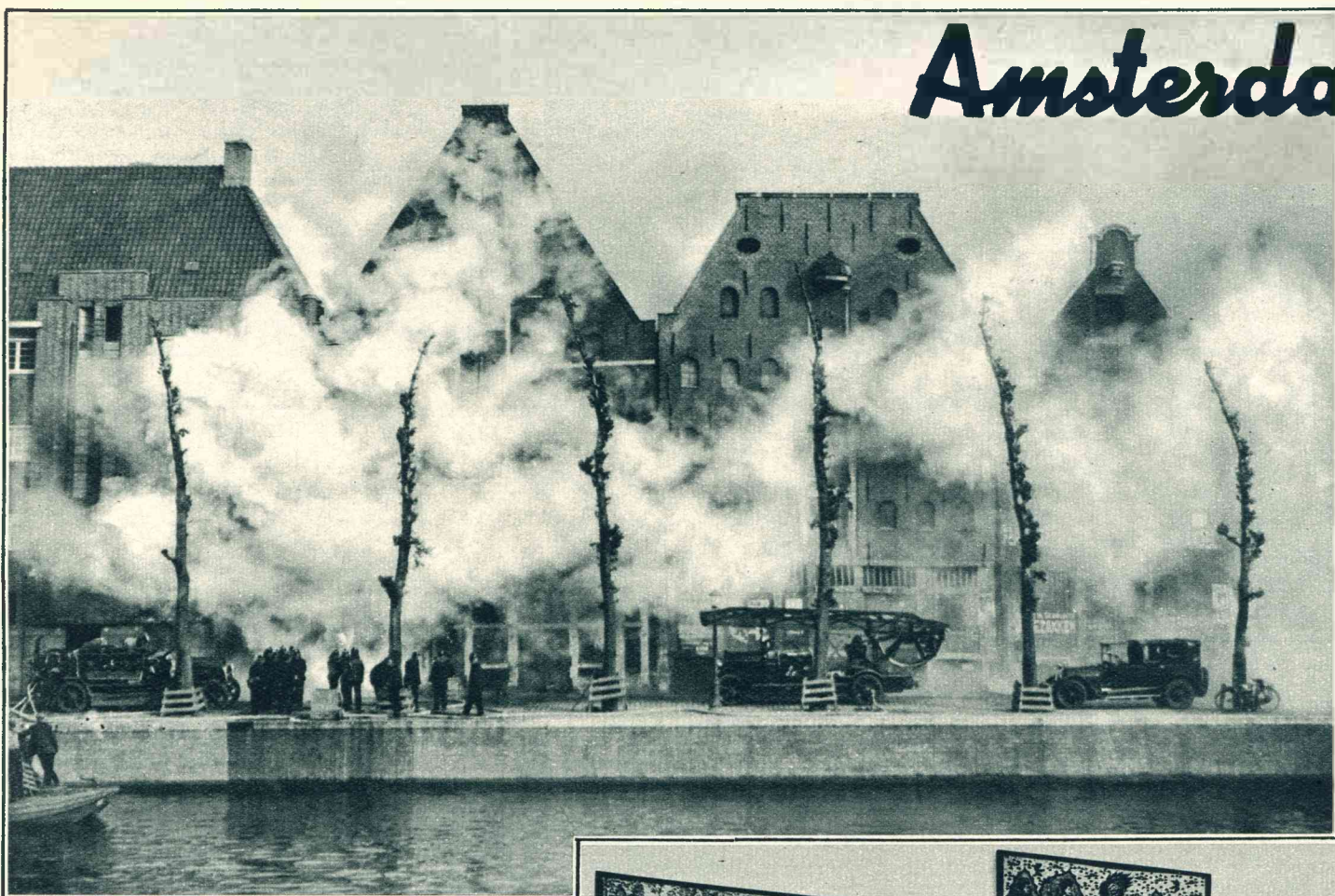
HONDEN- DRESSUUR

Een meer vredelievende taak voor Richardson's honden. Als „caddie" bij het golfspel.

Als u in Londen een rashond wilt kopen, ga dan naar kolonel Edwin Hautonville Richardson. Hij is de beroemdste hondenkenner en hondendresseur van Europa, of althans één der beroemdsten. Hij leverde waakhonden aan Abdul Hamid, den laatsten Sultan van Turkije, om ongenooide gasten van den harem te weren; hij richtte honden af voor de Spaansche expeditie tegen de Rifkabylen en ontving een dankschrijven van ex-koning Alfonso; hij leerde met vriendelijke onverschilligheid aan alle strijdende partijen in den Balkanoorlog van 1911 hoe zij schrandere honden moesten benutten voor het overbrengen van berichten, en enkele maanden vóór het uitbreken van de revolutie werd hij door den hoofdcommissaris van politie te St. Petersburg naar die stad geroepen om Russische honden te dresseeren, die ontevreden moesten opsporen. Het schijnt echter, dat de honden weinig sympathie voor het oude regime voelden. Onder de talrijke bekende klanten van Richardson behooren nog de koning van Engeland en Dr. Eckener.

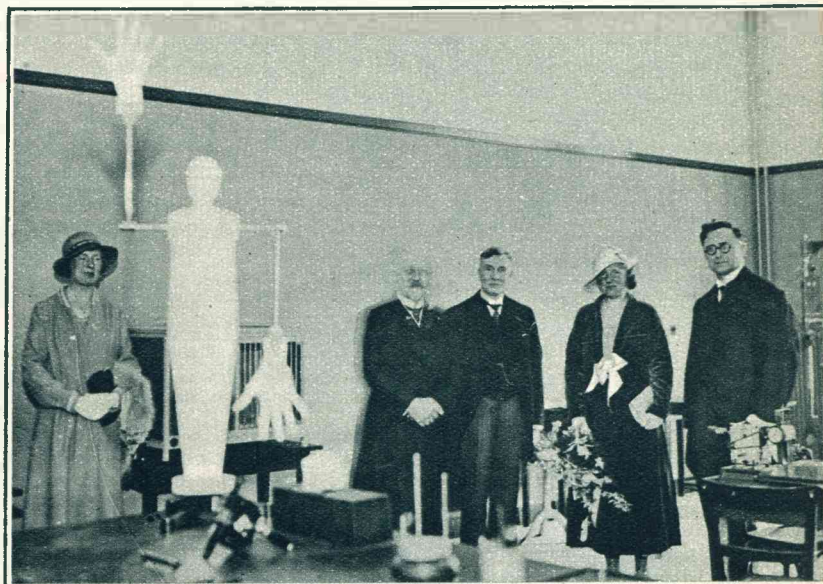
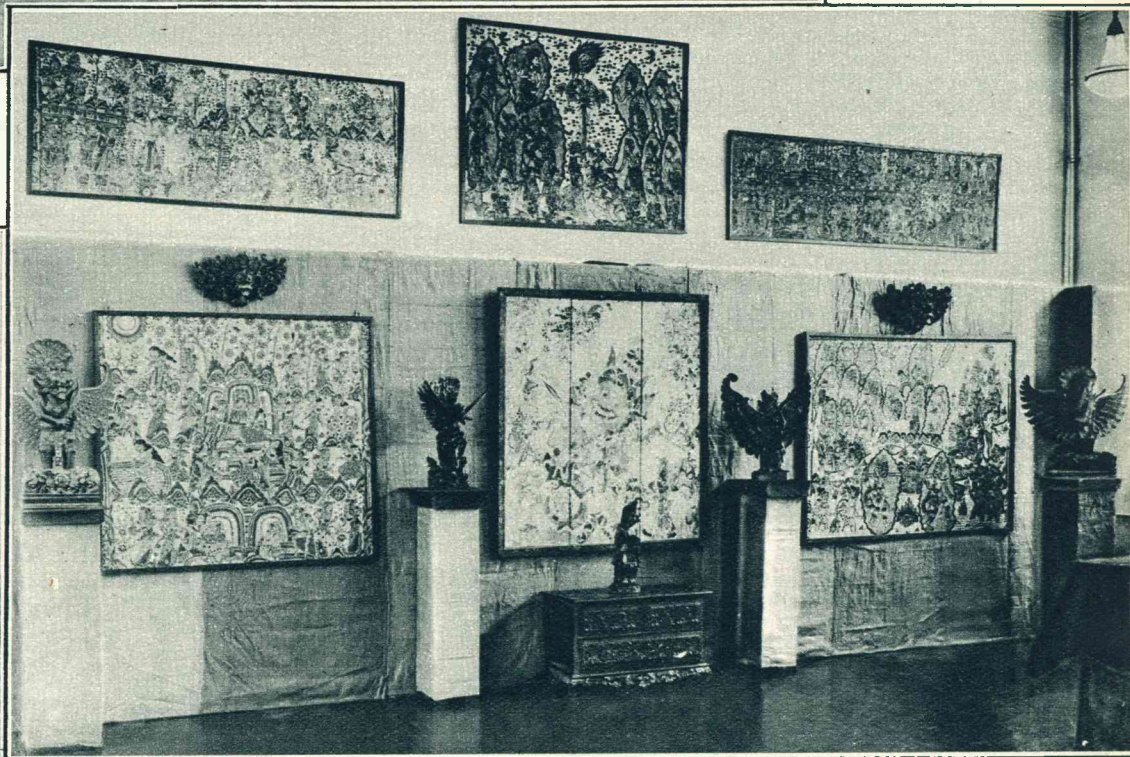
Amsterdamsche foto's

Een zware brand woedde in den nacht van Maandag op Dinsdag in de oude stad. Het glas- en aardewerpkhuis van de firma Jacobs aan de Oude Schans werd ernstig door het vuur geteisterd.

In het Koloniaal Instituut wordt op het oogenblik een interessante tentoonstelling gehouden van Balische volkskunst. Een groote collectie door Baliërs geschilderde doeken, tafereelen weergevende uit Balische en Hindoe-Balische legenden en verhalen, aangevuld met een verzameling Balische schilder- en houtsnij kunst, is geëxposeerd.

De massa-lessen voor schoolkinderen over plant en dier zijn wederom op „Frankendaal“ begonnen. Een rondgang door de Stadskweekerijen onder leiding van ir. J. R. Koning, het hoofd der afdeeling Beplantingen.

Het nieuwe Paedagogische Instituut aan de Vossiusstraat werd door H.K.H. Prinses Juliana officieel geopend. V.l.n.r. Burgemeester de Vlugt, Prof. Aalders, Prinses Juliana, Prof. Waterink.

DWARS DOOR DE ZEE

U kent natuurlijk het verhaaltje van den man in de stad, waar binnen korten tijd enkele groote gebouwen in brand waren geraakt en door het vuur werden gesloopt. Die man stond dagen lang te turen naar een van de grootste gebouwen, die in de stad waren overgebleven, en toen men hem vroeg wat hij bedoelde met dat aandachtig kijken—alsof het gebouw een aardig meisje was, antwoordde hij, dat hij dol was op een flink brandje; bij de twee, drie laatste groote branden was hij jammerlijk genoeg niet geweest, „maar ze zullen 't me heusch niet lappen, dat dit zaakje hier ook in den brand vliegt, zonder dat ik er bij ben. Wie geduldig waakt, wint.”

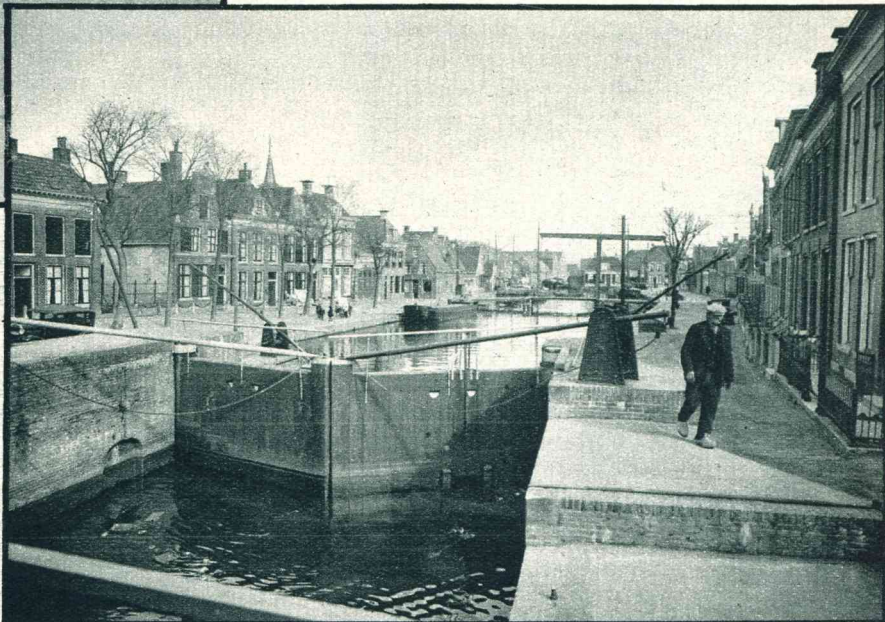
We hebben het voornemen gemaakt, om ergens bij Calais, waar het Kanaal tusschen Frankrijk en Engeland 't smalst is, zoo op wacht te gaan staan, voor het geval er een brug of een dijk wordt gemaakt, om het verkeer tusschen de Franzoosen en de Britten gemakkelijker te maken. Daar moeten wij bij zijn; wij willen zien hoe de eerste hap klei in zee wordt gegooid, hoe de dijk zal groeien tot er van de zee nog maar een smal slootje overblijft, waar je overheen kunt springen, hoe tenslotte de afstand tusschen Frankrijk—Engeland zoo klein is geworden, dat er nog maar één schep zand nodig is om den gigantischen dam te voltooien. Dien arbeid moeten we zien beginnen en eindigen, want twee van de grootste werken, die den laatsten tijd zijn ondernomen in Nederland, heeft men voltooid zonder dat wij er iets van hebben gezien. De groote sluis in IJmuiden en de afsluitdijk in de Zuiderzee waren klaar, voordat wij met gepaste eerbied en aandacht voor het kolossale werk den strijd van den mensch tegen

het water hadden aanschouwd. U weet precies hoe het gaat. Je bent het er natuurlijk heelemaal mee eens, dat de Nederlandsche ingenieurs vreeselijk knappe lui zijn, en dat er geen moeilijkheid is of ze weten er een oplossing voor; je weet, dat onze waterbouwkundige werken minstens even beoemd zijn als onze haring en kaas en Kamper uien en Meppeler kluiten; je weet, dat Nederland ook in dit opzicht bewezen heeft, dat „een klein land groot kan zijn”, en je vindt het interessant om een werk tot stand te zien brengen, waarover ze tachtig jaar later nog zullen praten en waarvan in „De Stad” van Tokio of Sydney een overzichtsfoto wordt opgenomen.

Maar gisteren had je geen tijd, vandaag regent het en morgen komt het minder goed uit in verband met het bezoek van oom Willem, die in acht jaar niet bij je is geweest; overmorgen is het te druk om uit te gaan, dus we zullen de volgende week Zaterdag gaan, maar Vrijdagavond, dat is waar ook, moeten we op verjaarsvisite, waar het wel erg laat zal worden, zoodat we 's Zaterdags geen zin hebben in reizen; de daaropvolgende week is er ook weer iets, en dan is de zomer weer bijna voorbij — en aldus wordt het bezoek aan dat groote nationale werk iederen keer uitgesteld, totdat we in de krant lezen, dat de sluisdeur proefgelopen heeft en de laatste schep zand in den afsluitdijk gegooid is; de werkers hebben gejuicht, de sirenen hebben gegild en er zijn plannen gemaakt om

een monument te bouwen op de plek, waar de laatste opening in den dijk gedicht is.

Het resultaat is dus, dat je de sluis pas ziet als ze vol ligt met schepen, en den afsluitdijk pas aanschouwt, als de auto's al over den betonnen weg racen, 90 K.M. per uur. Maar dan ook is het interessant en min of meer een sensatie, dit fietsen en rijden dwars door de zee, dit veranderen van

Makkum, het oude Friesche stadje, dat even terzijde van het eindpunt van den dijk ligt en door vele toeristen wordt bezocht.

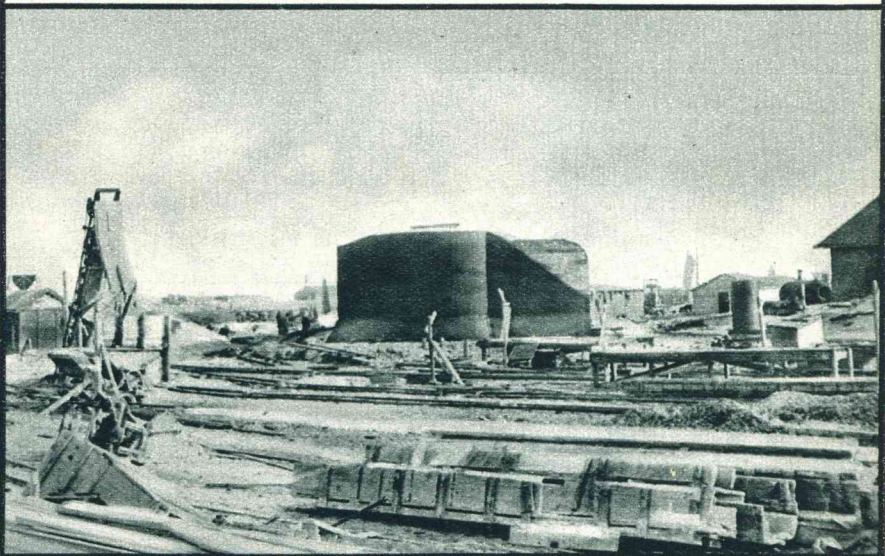

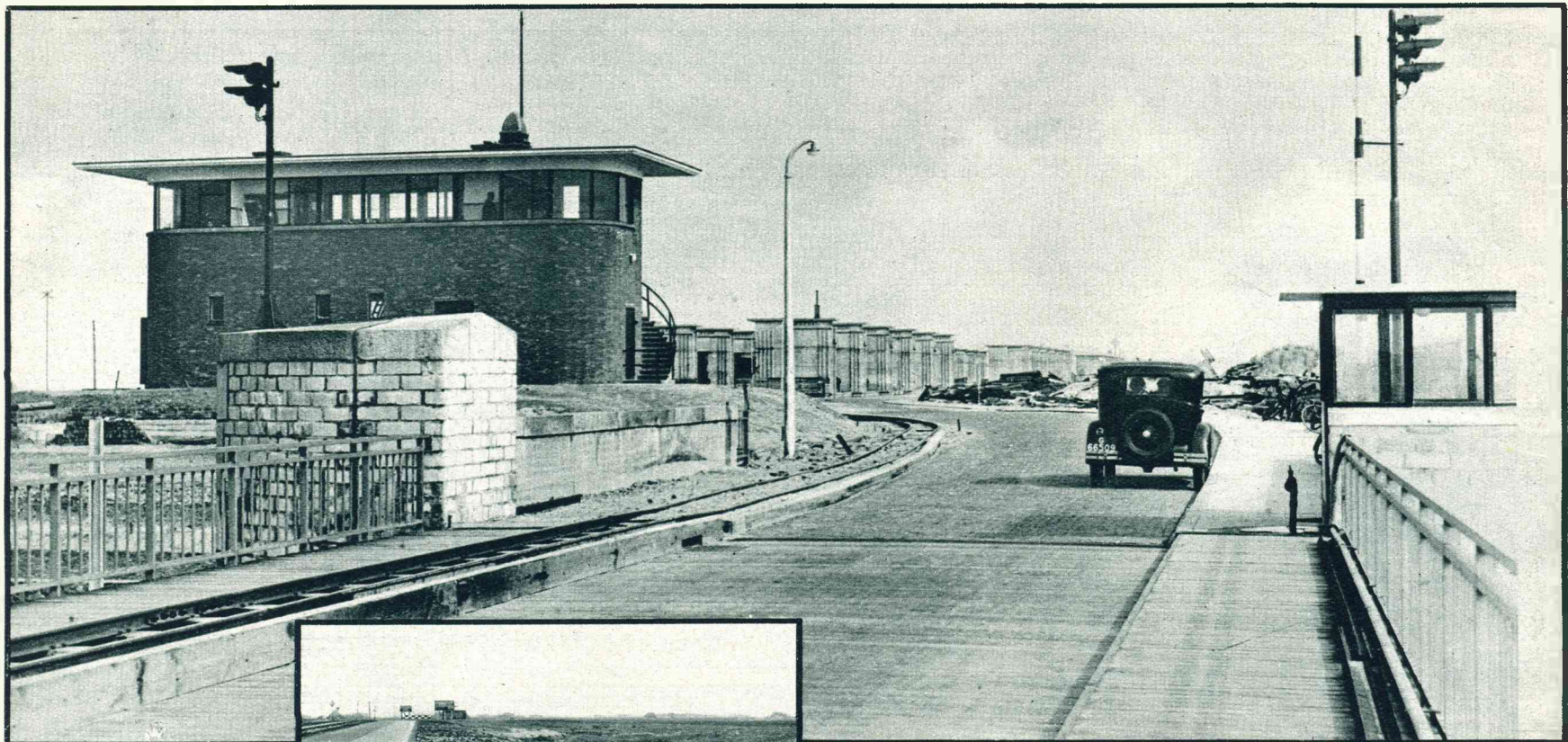
De afsluitdijk is niet een lange rechte weg met alleen telefoonpalen, zonder eenig teken van menscheijk leven. Hier en daar zijn nederzettingen van de arbeiders die den dijk onderhouden, gebouwd, zoo b.v. Kornwerderzand aan den Frieschen kant van den dijk.

Op Wieringen wijzen de A.N.W.B.-borden den weg naar Zürich aan den Frieschen kant van den dijk.

Fortenbouw op den afsluitdijk.

Het begin (en einde) van den afsluitdijk aan den Noord-Hollandschen kant, met de brug bij de toegangssluizen tot het open water ten Noorden van den dijk en op den achtergrond de groote uitwateringssluizen.

Het andere begin (of einde) aan de Friesche kust. Rechts ziet men nog een klein stukje water van het IJsselmeer bij het ontmoetingspunt tusschen den dijk en de kust van Friesland.

reis van Amsterdam naar Kampen, of naar Lemmer of Stavoren of Harlingen. Water, water, uren lang, onafzienbaar — en heel die uitgestrekte binnenzee is bedwongen. Men heeft er een dijk, in

gebouwd; ontzaglijke massa's klei en zand zijn in het water gestort, uur na uur, maand na maand, onophoudelijk; men heeft gebouwd, gerekend, gestreden, gewerkt, moeilijkheden overwonnen — en de zee is geen zee meer. Vroeger alleen toegankelijk voor schepen en visschen, nu voor wandelaars, fietsers en automobilisten. Vroeger keek men over den boeg en hoorde men het water klotzen tegen den scheepswand; nu kijkt men door de voorruit, hoort men den motor van den A.T.O.-autobus genoeglijk brommen en ziet men het grijze beton van den weg onder de wielen wegschuiven. Vroeger voer er de visscher op zijn zee, binnenkort daverd er de trein. Hoe men ook over de ideële en economische beteekenis der afsluiting van de Zuiderzee moge oordeelen, als men over den afsluitdijk rijdt, zal men onwillekeurig onder den indruk komen, wanneer men even bedenkt, welk een werk hier is voltold, wat het beteekent dezen dam van provincie tot provincie te leggen, dezen breeden weg in de zee.

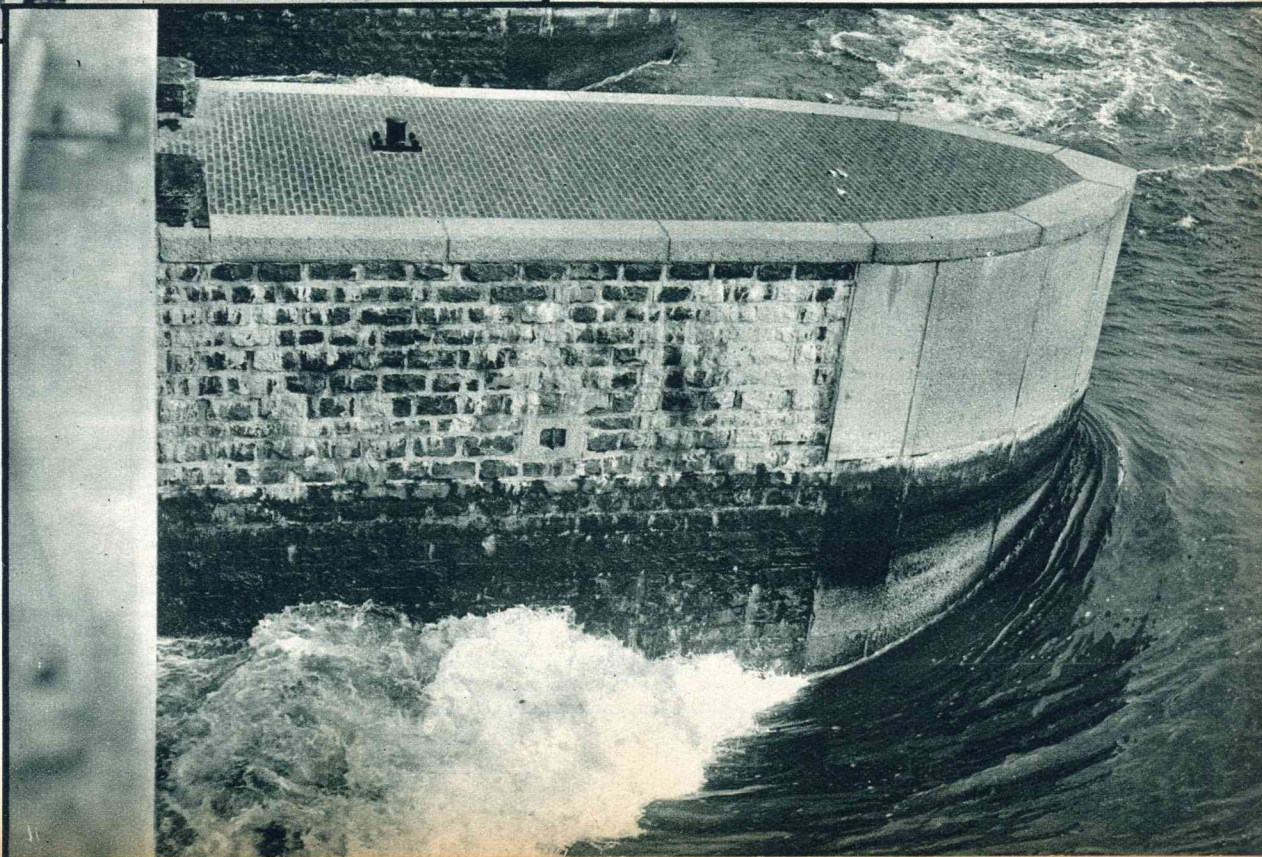
Het kleine Friesche dorp Zürich, waar men het eerst van Noord-Holland uit aankomt.

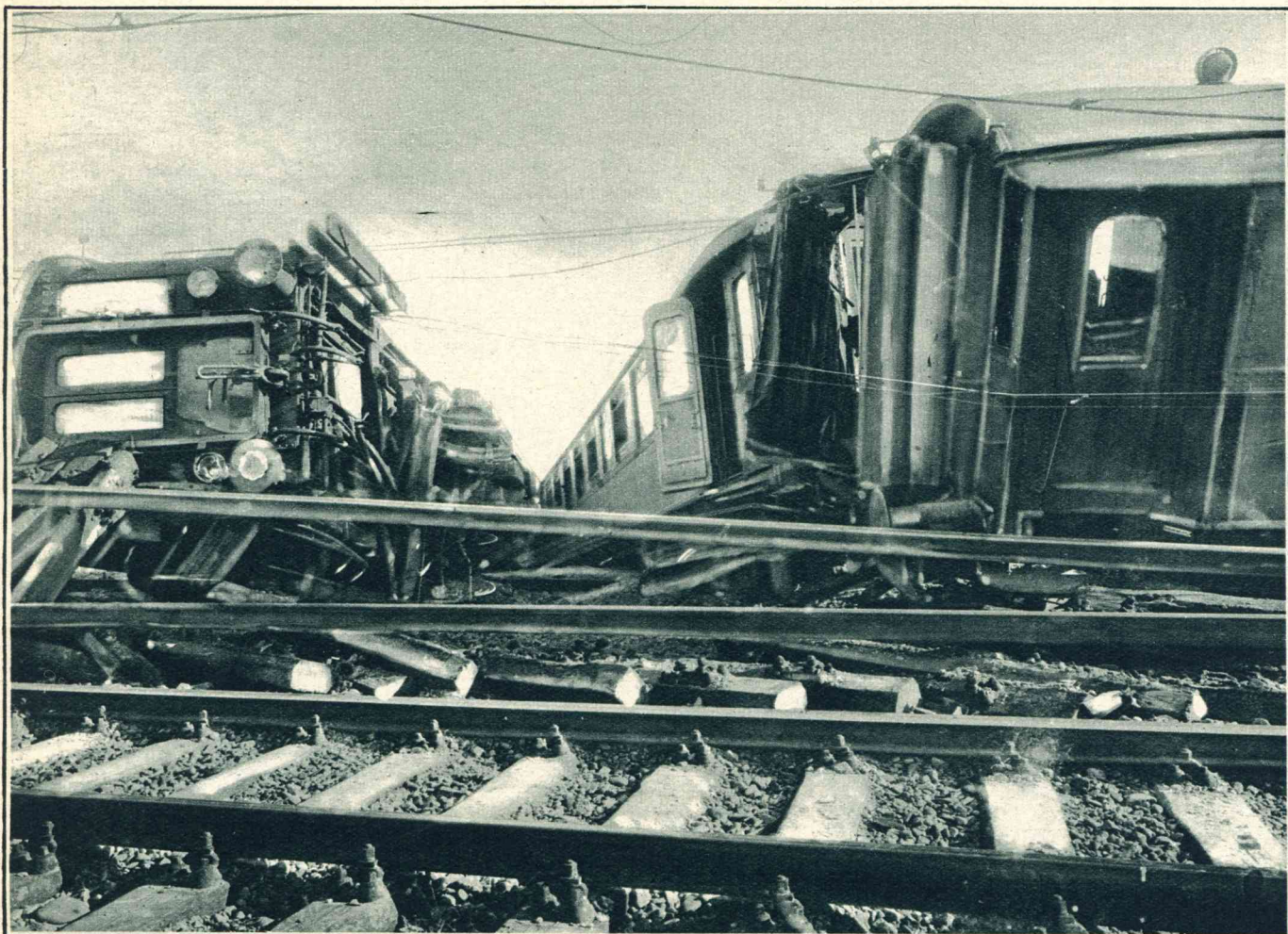
water in land. Eerst netten, nu ploegen; eerst bidders, nu auto's en groote bussen.

Dwars door de zee, over een afstand van 31 K.M., loopt de gladde weg; met den wind in den rug glijdt de fietser er even gemakkelijk over het fietspad als men vroeger bij een lekker briesje in het zeiljacht zat, en de automobilist heeft, al rijdt hij kalm en bezadigd, geen half uur noodig om van Noord-Holland naar Friesland te gaan. Het weer is nu kalm en er staat bijna geen wind, maar aan beide zijden van den dijk ziet men water, K.M. na K.M.; water, water; water dat geen houvast biedt. Doch hoe is 't, als het stormt? Als het water opgestuwd wordt door een fellen Noordwestenstorm, als de nijldige, korte golfslag van de Zuiderzee zijn kracht stelt tegenover machines en menschenwerk?

Toch is het werk gelukt, het bouwen van een weg dóór het water, in het water. Maak een boot-

Tijdens het spuien: met groot geweld stroomt het water langs de zware pijlers door de uitwateringssluizen uit het IJsselmeer naar het open water benoorden den dijk.

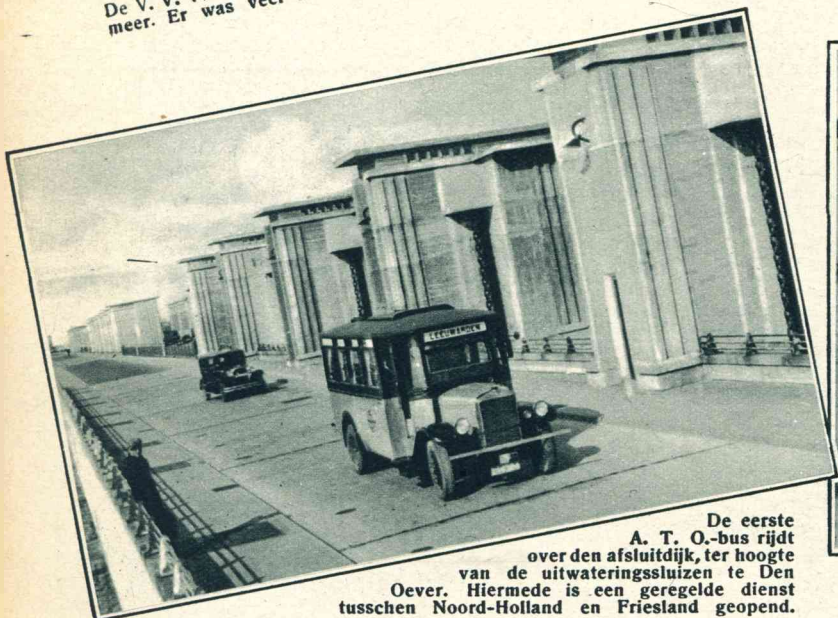
Het echtpaar J. Tuinman-Dubbelman te Zuid-Scharwoude hoopt 2 Juni zijn 50-jarige echtvereniging te herdenken.

Tengevolge van den verkeerden wisselstand ontspoorde Dinsdagmiddag nabij Krommenie een elektrische trein, van het traject Amsterdam-Alkmaar. Groote materiele schade werd aangericht, maar dank de goede constructie der rijtuigen was het aantal gewonden onbeduidend. Even voor het afdrukken van ons nummer kunnen wij nog deze foto plaatsen.

De eerste radiocentrale met eigen studio-gebouw is te Bussum officieel door den burgemeester geopend

De V. V. V. te Medemblik schreef een vierdaagschen vijf-provinciënrit uit rond het IJsselmeer. Er was veel animo. Een groep deelnemers voor het stadhuis te Medemblik.

De eerste A. T. O.-bus rijdt over den afsluitdijk, ter hoogte van de uitwateringssluizen te Den Oever. Hiermede is een geregelde dienst tusschen Noord-Holland en Friesland geopend.

Te IJmuiden werd een proefvaart gehouden met de „Barend van Spreekens”, de eerste motor-strandreddingboot in Nederland, behoorende aan de N.-Z. H. Reddingmaatschappij. De doop van de nieuwe boot door den heer B. Spreekens, een der oprichters der Maatschappij.

De FXX

In verband met ons artikel onder dezen titel in het nummer van de vorige week verzocht de heer A. Fokker ons mede te willen deelen, dat hij, in tegenstelling met de algemeene opvatting, geen Amerikaansch, maar Nederlandsch staatsburger is.

VACANTIE

Abonné's, die „De Stad Amsterdam” aan hun vakantie-adres wenschen te ontvangen, kunnen dit aan ons kantoor of aan de bezorgers opgeven, met vermelding van tegenwoordig- en vakantie-adres, terwijl de week-ab. voor iedere week 't ab.-geld van 12½ ct. gelieven bij te voegen.

Met NIVEA in de zon!

..... en Uw huid wordt
prachtig bruin!

Dus naar buiten, in licht en lucht — en een zonnebad genomen met Nivea of Nivea-Olie. Bruin keert U terug, bewonderd om Uw gezond en frisch uiterlijk.

Nivea werkt bij hitte aangenaam verkoelend. Nivea-Olie beschermt bij minder goed weer tegen te sterke afkoeling. Beide doen het gevaar van zonnebrand verminderen.

Niet te vervangen, niet na te maken. Hun geheel aparte werking danken zij aan het aan de huid verwante Eucerit, dat in geen enkel ander huidverzorgingsmiddel ter wereld voorkomt.

Buiten, bij sport of in
huis NIVEA ter ver-
zorging van de huid.

Nivea: in dozen van 20 tot
90 Ct., tuben 35 en 55 Ct.
Nivea-Olie: 75 en 120 Ct.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3
Amsterdam-C.

Kleederdracht uit de Zweedsche provincie Dalarne

Ewing Galloway

Op de Salomons-eilanden worden de ooren der kinderen ongeveer in het zesde levensjaar doorboord en steeds verder uitgerekt, opdat ze later minstens een ievke of een tinnen beker als versiersel dragen kunnen.

SCHEERWAASTORM

door George F. Worts

(Slot)

Fay ging wijdbeens staan, zooals ze den dokter zag doen, en zette haar voeten vast. En zij wist, dat zij op grond stond, al deinde en helde het schip nog zoo.

Van tijd tot tijd keek dr. Tully naar haar. Zij kon zelf niet weten, welk een mooi en aantrekkelijk figuurtje zij was, toen zij dien armen jongen den ether stond toe te dienen. Haar haar was kletsnat, plakte tegen haar hoofd; haar kleeren waren doorweekt, hingen zwaar en plakkerig langs haar heen; en toch zag zij er niet onverzorgd uit. Haar wangen waren rood en haar oogen tintelden als sterren.

„Zoo is 't genoeg,” hoorde zij den dokter zeggen. „We zullen den knaap maar geen longontsteking laten krijgen.”

„Zou dat kunnen?” vroeg ze bang.

„Als we hem te veel ether gaven... Geef die spalk eens aan. U hebt uw roeping gemist — u hebt echt handen voor zulk werk.”

De deur achter hen werd opengeslagen. De eerste officier, in druipende oliejas en zuidwester, kwam binnen en deed snel de deur weer dicht.

Zijn oogen, aan 't donker gewend, stonden groot — angstig leken ze.

„Waar is de marconist?” vroeg hij. „Groote hemel! Nu zijn we weg!”

„Beide armen,” zei dr. Tully...

„Ik heb hem overal loopen zoeken,” hijgde de stuurman. „Wat moeten we nu? 't Roer is weg, stang afgeknapt vlak onder het kwadrant — en de ouwe is zoowat dol. We hebben vijf minuten naar de radio-cel staan bellen. De ouwe zegt, dat O'Day er moet blijven zitten. We zullen een S.O.S. uit moeten sturen!”

„Ik zal gaan, zoodra die spalken zitten,” zei Fay. „Zeg maar tegen den kapitein, dat Bud twee armen gebroken heeft, en absoluut niets doen kan. Ik zal zijn werk overnemen.”

„Kunt u 't, juffrouw Merridale?” vroeg de eerste officier.

„Ik kan 't net zoo goed als Bud. Zeg dat maar tegen den kapitein. Ik zal de brug opbellen, zoodra ik in 't radio-hok zit.”

„Kun je niet met 't noodstuur werken?” vroeg dr. Tully.

„Als de stang vlak onder het kwadrant afgebroken is?” kreunde de stuurman. „We staan absoluut machteloos! Met zoo'n zee kun je met een schip niets beginnen. Ik ga naar achteren — met 'n noodanker probeeren.” Hij verliet hen.

„Gaat u nu maar,” sprak dr. Tully tot Fay. „En als ik 't zeggen mag — u hebt een aardje naar uw vaartje.”

Het leek bijna niet mogelijk, dat de wind nog

sterker had kunnen worden — maar toen Fay uit een dwarsgang op het promenade-dek kwam kreeg zij een schok, alsof zij door een vast lichaam getroffen werd. Haar adem werd met geweld teruggeslagen naar haar longen; en daarna, toen zij er haar rug tegenin zette, en glissend en schuivend het dek af ging, sloeg 't haar met kracht op den rug en dreef er dien adem uit. Zwarte klompen schuim schoten langs haar heen, toen zij naar het stalen laddertje rende.

De wand van de kajuit beschermde haar, terwijl zij opklom naar het bovendek. Zij beefde, toen zij er was; niet van zenuwachtigheid, maar van lichamelijke vermoeienis.

En daarboven schreeuwde de vijand haar tegemoet. Hij sprong op haar af — een zwart, brullend, dolzinnig gevaarte — toen zij op handen en voeten verder wroette. Zij moest niet het hart hebben, overeind te komen!

Een schemerige, vettige lamp aan den achtersten schoorsteen liet haar zien, dat er al twee booten verdwenen waren, en een derde hing te zwabberen. Nog één stoot, en die ging de andere na.

Nu voor het eerst, terwijl zij vooruitkroop door stroomend water, voelde zij, een beetje wanhopig, hoe gevaarlijk de toestand was. De kracht van den wind minderde niet.

Als de Vandalia in een golfdal werd gesmeten, was er geen houden meer aan. Waarschijnlijk lieten ze de stuurboord-machine full speed vooruit, en

de bakboord-machine full speed achteruit loopen. Dat zou de neiging van den boeg, om naar lij af te slaan, tegenwerken.

Er kwam een olielucht met den wind tot haar, en zij begreep, dat men probeerde, het water te effenen; maar wat hielp olie op zoo'n zee?

Zij hoorde het rinkelen van de telefoonbel in de radio-cel boven de vlagen uit. Er werd onafgebroken gebeld.

Fay kreeg de deur open, en kroop op handen en knieën naar binnen, en op iedere plek, waar even een hand of een knie had gesteund, bleef een plas water achter. Zij dreef.

De koptelefoon lag op den vloer, en een der rubber oorkleppen was gebarsten. Zij nam den ontvanger op van het telefoontje, dat de cel met de brug verbond, en zei met een zwakke stem: „Hallo!”

„Wie is daar?” blafte kapitein Ballister.

„Fay Merridale,” hijgde ze.

„Waar is Bud O'Day?” vroeg hij.

„Heeft de stuurman 't u niet verteld? Hij...”

„De stuurman is overboord geslagen.”

„Bud,” zei Fay, met haperende stem, „is in 't achterruim gevallen, hij heeft allebei zijn armen gebroken. Maar ik kan de radio bedienen, kapitein. Wat moet ik doen?”

„Zoo gauw mogelijk S.O.S. uitzenden. Probeer uit te vinden, welk groote schepen er in de buurt zijn. Ik zal direct onze positie laten weten, naar schatting. Zeg tegen ieder schip, dat u krijgen kunt, dat ze zich klaar houden. Weet u, dat 't roer ontredderd is?”

„Ja, kapitein.”

„En dat we er bar leelijk voorstaan?”

„Ja, meneer, dat weet ik.”

„Waarschuw me zodra u een groot schip gevonden hebt. Er moet hier ergens een Japansche kruiser zijn. Bent u niet bang?”

„Nee meneer, heelemaal niet.”

Dit was niet geheel waar. Fay begreep volkomen, dat de Vandalia aan de genade van den storm was overgeleverd; dat er geen mensch in leven zou blijven, als de dekluiken niet hielden. Maar zij had geen angst om zichzelf — zij had angst om Dan Holden.

Als zij verongelukte, zou Dan 't zich nooit kunnen vergeven. Het besef, dat hij haar die reis had laten ondernemen, zou zijn heele leven verwoesten.

Fay ging aan de instrumenten-tafel zitten, met de koptelefoon om de ooren geklemd. Zij luisterde even; hoorde niets dan storingen. Toen verzette zij de knoppen, in positie om te zenden, en haar hand ging naar den sleutel.

Zij wist, dat het station Formosa wachtte, of tenminste wachten moest; het moest nog afgestemd staan, en op een boodschap wachten.

De Vandalia dook in een zwarten, overhellenden muur. Het schip scheen onder den houw van den ongeziene vijand te rillen als een levend wezen. De dunne, blanke vingers van Fay bewogen dansend den harden knop. En in de wachtende ooren van den operateur op Formosa kwam, uit het hart van den wervelstorm, het meest tragische lied van de radio zingen:

„S.O.S. — S.O.S. — S.O.S. — S.O.S.!”

„Roer gebroken. Alle stations attentie! Zal positie opgeven als...”

Een ontsteld klein mannetje op Formosa wachtte op meer. Er kwam niet meer. De signalen werden afgebroken, zoo plotseling, alsof het schip, vanwaar zij uitgingen, naar den bodem der zee gezonken was.

Daniel Garth Holden kocht de extra-editie, toen hij van zijn kantoor kwam, om naar de rechtbank te gaan, op den derden dag van het proces Henry Lasker contra de Groenkap-Taxi-Maatschappij.

Een zwarte kopregel schreeuwde hem toe: „VANDALIA ZINKT BIJ FORMOSA. NIEMAND GERED!”

Het was maar een kort bericht. De Vandalia, het grootste schip van de Merridale-lijnen, was waarschijnlijk naar den grond gegaan, in een zwaren wervelstorm, terwijl de marconist bezig was, een S.O.S. uit te zenden.

Er was een ergerlijk gemis aan bijzonderheden. Er werd alleen gezegd, dat het schip klaarblijkelijk gekelderd was, doordat het roer was afgebroken.

Twée Japansche oorlogsschepen repten zich naar de ongeluksplek, in de hoop, nog overlevenden te vinden, vastgeklemd aan wrakhout of in sloe-

pen, maar men had zeer weinig hoop, want de vernielende woede van den typhoon was geweldig geweest. Het was een der hevigste orkanen, die men zich zelfs daar in het oosten herinneren kon. Van Borneo af tot China toe spoelden aan alle kusten de overblijfselen van vergane schepen aan.

Onder de passagiers van het verongelukte schip werd allereerst genoemd mejuffrouw Fay Merridale, dochter van den eigenaar.

Daniel Holden liep te zwaaien op zijn beenen, toen hij de rechtszaal binnenkwam, en hij was krijtuit. Fay verongelukt! Fay op den bodem der zee!

En met de vlugge logica van den advocaat verwees hij de schuld naar hem, die de schuld droeg. Door zijn ezeltachtige koppigheid had zij die noodlottige reis ondernomen! Zijn vervloekte trots had haar gedood, die hij liefhad!

Werktuiglijk vond hij zijn plaats aan de tafel, waaraan hij de beide vorige dagen had doorgebracht. Hij hoorde het hameren om stilte. Hij keek naar het slaperige gezicht van den rechter; en toen naar de droge gezichten van de gezwoeren. Tegenover hem was de advocaat der tegenpartij druk bezig, papieren uit een actentasch te halen en te rangschikken.

Naast Dan Holden zat zijn cliënt, een ruig mannetje met bologgen, dat een klein vermogen hoopte binnen te halen, omdat hij door een taxi was aangereden, en daardoor ernstig letsel „naar lichaam en geest” had ondervonden.

Dan wist, dat het de laatste dag zou zijn nu — en het verloop der zaak was hem van a tot z ongunstig geweest. Naar het getuigenverhoor te oordeelen, had de geest van den eischer meer geleden, dan zijn lichaam. Ten aanzien van de twijfelachtige gezichten der jury had Holden dapper trachten vol te houden, dat het mannetje met het ruige, schuwe gezicht inderdaad een geest had bezeten, en dus recht had op een ruime vergoeding voor de daaraan toegebrachte schade.

Maar op het oogenblik trok Dan er zich niets van aan, dat hij op 't punt stond, een zaak te verliezen, die hij toch al als half verloren had beschouwd. Hij had alleen plaats in zich voor het besef van de schuld, die de zijne was — omdat hij dat aanbiddelijke meisje den dood in had gestuurd. En toch moest hij hier den schijn bewaren — hij moest zijn zaak verdedigen voor die jury van bevroren gezichten.

Getuigen waren gekomen en gegaan. Het was zijn plan geweest, op dezen dag tegenover de jury zijn troefkaart uit te spelen — den eischer. Maar nu wist hij niet meer, welke vragen hij Henry Lasker had willen stellen. En toch moest hij voort....

„Ik verzoek den eischer, naar de getuigenbank te gaan.”

Dan's gezicht was verwrongen, zijn stem klonk heesch. De leden van de jury keken hem een beetje vreemd aan, maar de rechter lette niet op hem. Een bode had hem juist een krant onder den neus geschoven, met het bericht over de ramp der Vandalia.

En terwijl Dan Holden zijn best deed, om zich te dwingen tot de vervulling van zijn plicht, was Fay Merridale, „zooveel duizenden mijlen” ver, aan 't probeeren, een beetje orde te brengen in den chaos. De telefoon ging, maar zij liet stil bellen.

Midden in haar S.O.S. was er in de machinekamer een buis bezweken, en de dynamo's kregen de volle laag, hielden op te werken.

Toen de radio-cel plotseling in duisternis gedompeld werd, gaven ook de zenuwen van Fay het bijna op. De verantwoordelijkheid, die op haar smalle schouderjes was neergekomen, werd haar nu een verpletterende last. Toen het radio-apparaat werkte, voelde zij geen angst, maar nu de stroom uit de machinekamer verbroken was, wist zij geen raad meer.

Zij wist, dat de Vandalia een draadloze noodinstallatie aan boord had; Bud had haar verteld, dat de accu's geladen waren. Maar zij wist niet, waar die accu's stonden, en ook niet, hoe zij ze moest aansluiten en gebruiken.

Fay kreunde zacht, terwijl zij langs de planken tastte naar lucifers. Er schenen nergens lucifers te liggen.

De telefoon van de brug bleef koppig doorbellen.

Op den tast greep zij den ontvanger, en zij antwoordde. De stem van kapitein Ballister klonk haar schrapend in 't oor.

„Hoe maakt u 't daar achter?”

„De stroom is verbroken, toen ik het S.O.S. aan 't zenden was,” antwoordde zij. „Er is geen licht. Ik kan geen lucifers of niets vinden.”

„Kunt u 't noodtoestel niet gebruiken?”

„Ik heb er nooit mee gewerkt,” vertelde ze. „En als ik geen licht heb, kan ik de koppelingen niet veranderen. Wilt u misschien de machinekamer even opbellen, en vragen, of ze een electricien sturen? Misschien weet die...”

„Alle beschikbare mannen zijn aan 't werk, en de electricien kan niet van de dynamo's weg. U zult 't alleen klaar moeten zien te spelen. Ik kan u wel iemand met een zaklantaarn sturen. U zult wel begrijpen, dat u geen minuut moogt verliezen. We moeten onze positie omroepen — anders helpen de noodsignalen niets. Bel me op, als u klaar bent om te zenden, dan zal ik u de positie geven. We schijnen 't nogal aardig te houden. De storm wordt niet erger, en we blijven buiten den vaar.”

Fay voelde zich een beetje gekalmeerd door zijn stem. En zij was dankbaar, dat zij een vader had, die mannen als kapitein Ballister wist te kiezen voor zijn schepen.

Toen kwam er een steward in het huisje, met een zaklantaarn, en de boodschap dat hij moest blijven, en zooveel helpen als hij maar kon. Hij vertelde dat er onder de passagiers ongeveer een paniek heerschte. Zij holden maar rond in de conversatie-zaal, bang voor de duisternis. Er waren reddingsgordels uitgereikt, zei hij.

„Houd 't licht zóó,” zei Fay hem, „ik moet schrijven.”

Zij nam potlood en papier, riep al haar kennis van electriciteit op, en begon een schema te teekenen van de aansluitingen, die haar in staat zouden stellen, het nood-apparaat te gebruiken. Meer dan een uur had zij voor die studie nodig, maar toen die klaar was, wist zij precies, wat zij doen moest.

Zij draaide aan knoppen en veranderde verbindingen, en opeens ging er een klein helder lichtje aan boven het schakelbord. Zij had stroom!

Aanstands telefoneerde zij naar den kapitein; zij teekende lengte en breedte van de Vandalia op haar bloc-note aan — zooals hij die ruw berekend had — en ging aan den sleutel zitten.

De stem van het regeerings-station te Manilla riep de Vandalia herhaaldelijk. Fay tikte dit antwoord:

„Alle stations attentie. Dynamo's waren ondergelopen, tijd nodig gehad om nood-installatie te vinden en aan te sluiten. Liggen midden in den storm, hebben 't nog kunnen houden. Schepen binnen bereik gelieven positie te melden en full speed te komen.”

Toen zond zij de ligging van de Vandalia uit, zooals kapitein Ballister haar die had opgegeven.

„Alle stations attentie!” herhaalde Manilla, en toen zweeg het.

Er kwam een Japansche zender op.

„Hier de Katzano,” zei die. „Wij zijn waarschijnlijk een goede twintig mijl ten zuiden van u. Hebben in vooravond uw licht gezien. Zullen wij komen?”

„Dadelijk!” antwoordde Fay snel. „Zijn er nog andere schepen dichterbij?”

Een koopvaardijer met een piepstem antwoordde:

„Wij zijn zoowat zestig mijl noordoost van u. Zullen we komen?”

„Wacht u even,” tikte Fay.

Zij belde de brug op.

„Er is een Japansch oorlogsschip twintig mijl zuid, komt full speed,” rapporteerde zij. „En een Engelsche koopvaardijer zestig mijl noordoost. Ik heb 't oorlogsschip gevraagd, of ze kwamen, en de Engelschman wacht op orders. Wat nu?”

„Goed gewerkt! Zeg tegen den koopvaardijer, dat we hem niet nodig hebben, en vraag den Japanner, of hij zich klaarmaakt om te slapen.”

Fay ging weer zitten en voerde haar instructies uit. Toen riep Manilla weer:

„Verzoeken te melden, waarom u bijna twee uur nodig had, om van gewonen stroom op nood-apparaat over te schakelen.”

Fay legde vriendelijk uit:

„De marconist heeft zijn armen gebroken, kon niets meer doen. Houd alstublieft op Manilla iemand klaar, om zijn plaats in te nemen.”

„Wie seint er dan nu?” riep Manilla.

„Fay Merridale,” was het antwoord.

De operateur te Manilla tikte een lange rij dubbele punten af — het teken van den marconist aan den luisteraar, dat hij nadenkt.

„Kunnen we aan de kranten vertellen, dat de Vandalia met alle opvarenden behouden is?” vroeg hij eindelijk.

„Ik zal 't den kapitein vragen,” zei Fay, en zij belde naar de brug.

„Vertel ze maar wat u wilt,” was het antwoord van kapitein Ballister. „Er zijn tot nu toe geen dooden.”

„Ik dacht, dat de eerste stuurman overboord geslagen was.”

„Die is terecht,” vertelde de kapitein. „Hij hing tusschen de achterkajuit en een lier, haast verdrinken en bewusteloos, maar hij leeft toch nog. We zullen 't wel houden, tot de Japanner hier is, en dan hoeven we ons maar naar Manilla te laten sleepen. De wind neemt af, ik geloof wel, dat we door den ergsten storm heen zijn.”

Fay ging weer aan den sleutel zitten.

„Zegt u tegen de journalisten,” seinde ze, „dat we 't wel houden, en dat we door de Katzano naar Manilla gesleept zullen worden. En wilt u alstublieft

een betaald telegram opnemen, onmiddellijk dringend doorzenden? Als volgt:

„Daniel G. Holden, San Francisco. Vergeef mijn zelfzucht. Kom bij je terug met eerste schip uit Manilla en accepteer onvoorwaardelijk je condities. Je wint. Fay.”

De overzee-radio-stations begonnen te roepen, heen en terug, en ontwaarden een dwaling, die de wereld had doen schrikken. De kabels, die voortkronkelden in het slijk van den oceaan-bodem, trilden van de levendigste opwindung, die zij sedert het einde van den oorlog waren gewaar geworden.

Op de krantenbureaux werd het druk, en uit de verwarring van interessant nieuws, dat aandruppelde uit het verre oosten, zochten schrandere journalisten een pakkend verhaal. Een meisje, een heel knap meisje uit de beste kringen, had het radio-apparaat van de Vandalia bediend in een nacht van ontzetting, en haar optreden had het schip gered van een zeker verderf in den muil van den typhoon.

Tegen het midden van dien dag bezat Fay Merridale een wereldroem. Zij was het meisje, dat zich aan den radio-sleutel van een ontredderd schip had vastgeklemd, in de woede van een wervelstorm. De kopjesmakers, altijd op zoek naar het korte, pakkende, hadden weldra een naam voor

haar gesmeed, dien zij haar heele verdere leven hield: Juffrouw Wervelstorm!

Toen Daniel Garth Holden zijn her-onderverging van den eischer beëindigd had, en de advocaat der tegenpartij zijn tegen-her-onderverging, werd de zitting afgebroken — middagpauze. Zwarte hoofdletters op kranten, door alle zichtbare handen vastgehouden, sprongen Holden in 't oog. **REEDERSDOCHTER REDT ZINKEND SCHIP!**

Het lieve, lachende gezichtje van zijn Fay nam ongeveer de halve voorpagina in. Dit bijschrift stond er onder:

Fay Wervelstorm, die heldhaftig den radio-zender van de Vandalia bleef bedienen, toen de marconist beide armen had gebroken!

Daniel Holden kocht van iedere middagkrant een nummer, en bracht zijn lunchtijd door met het lezen, telkens en telkens nog eens, over Fay's dappere gedrag. Ja, het was zijn Fay, waar alle menschen aan hun lunch over praatten!

Een uur later, toen de rechter en de jury-leden hun plaatsen weer hadden ingenomen, was het een totaal andere Daniel Holden, die tegenover hen stond en zijn pleidooi begon.

Dat pleidooi zal nooit vergeten worden door degenen, die het voorrecht genoten, het te aanhooren. De gewone, bekende woorden schenen een geheimzinnige kracht van inspiratie te krijgen. Warm door den adem van een zingend hart vervulden zij de ademlooze aandacht van de rechtszaal.

De advocaat der tegenpartij ging rechtop zitten en staarde. De gezworenen bogen zich voorover, om toch maar geen woord te missen. De rechter leunde op zijn ellebogen, en zijn mond stond half open. Wat bezielde dien jongen man?

Verder, verder sprak die boeiende, overtuigende, triomfantelijke stem, het zieleleed schilderend van dien stakkerigen cliënt, die zoo barbaarsch was gebroken door een taxi van de Groenkap-Maatschappij.

Achter in de rechtszaal begon een wildvreemde vrouw zachtjes te snikken. Vóór er een half uur om was, kon men zeggen, dat er maar één paar droge oogen in de rechtszaal was, en dat waren de oogen van den advocaat der tegenpartij. Daarin stond een diepe verbazing te lezen. Hij, een veteraan met een heele lijst overwinningen, kreeg een pak slaag van een beginnening — hij zat er half versuft van te kijken.

„En dus, heeren van de jury,” klonk die gevoelige, dwingende stem, „is het uw heilige plicht, uitspraak te doen ten gunste van dien ongelukkigen man, voor het volle bedrag.”

Fay Merridale, zich in geenen deele bewust, dat de heele beschaafde wereld haar aanbad als haar allernieuwste heldin, zat zwarte koffie te drinken, en probeerde door pure wilskracht de dreigende verlamming van haar rechterarm te overwinnen. Die arm deed pijn van den pols tot den schouder, door het overseinen en afschrijven van berichten voor familieleden en vrienden van passagiers, officieren en bemanning. En zij wou haar post niet verlaten, voor zij haar werk volbracht had.

Van de binnenkomende radiogrammen was ongeveer het derde deel aan haarzelf geadresseerd. Zij kwamen van staatslieden en burgemeesters en gouverneurs en kamers van koophandel en dergelijken, en ze vertelden haar allemaal, dat ze toch o zoo'n kranig meisje was. Er was er een van haar vader, dat kortaf luidde: „Fermé meid!” maar voor Fay betekende het boekdeelen.

Er waren er meerdere van Daniel. Het eerste zei: „Mijn lieveling, Vergeef me. Kom je treffen waar je wilt. Oceanen van liefde. Dan.”

Toen hij dit verzond, had hij klaarblijkelijk haar telegram nog niet ontvangen. Er was een tweede van hem, dat eenvoudig luidde:

„Liefste, liefste, liefste. Dan.”

En nu begon nummer drie zich af te tikken in haar moede ooren, dit:

„Je telegram ontvangen, maar vraag dringend omme gaand je toestemming om in Yokohama te ontmoeten en te trouwen. Jury heeft volle schadeloosstelling toegewezen. Ik krijg een derde. Kan daarmee alle schulden betalen, en meer dan voorgenomen duizend op bank. Iedereen noemt mijn overwinning kolossaal. Ik ook. Dan.”

„Zoo'n kind!” zuchtte juffrouw Wervelstorm

Hebt u niets vergeten? (M.G.M.)

EEN MODERNE REIS NAAR DE TROPEN

meter hoogen muur omgeven.

Pogingen tot ontvluchting komen zoo goed als nooit voor en van opstanden hoort men hier gelukkig nooit. De ruim duizend gedwongen bewoners worden dan ook slechts bewaakt door dertig Europeanen en vijftientig inlanders.

Een deel der gevangenisgebouwen te Malang.

Nu wij onze publicatie „Een moderne reis naar de Tropen” besluiten, doen wij 't met 'n serie foto's, door onzen eigen medewerker Erwin Berghaus opgenomen in de grootste gevangenis van Java. In de voorafgaande weken is al reeds voldoende gebleken, dat het denkbeeld van paradijselijke toestanden, een gedachte, die men misschien zou krijgen, wanneer men uitsluitend let op de heerlijk tropische natuur, op onze Oost niet van toepassing is. En wie in de dagbladen volgt met welke moeilijkheden de Indische regeering heeft te kampen, zal aanstonds hebben begrepen, dat ook in het Rijk buiten Europa de strijd om het bestaan voor Indiër en Europeaan hard kan zijn. Ook in Indië heeft het leven een keerzijde. Ook de bruine mensch begaat misdaden en ver-

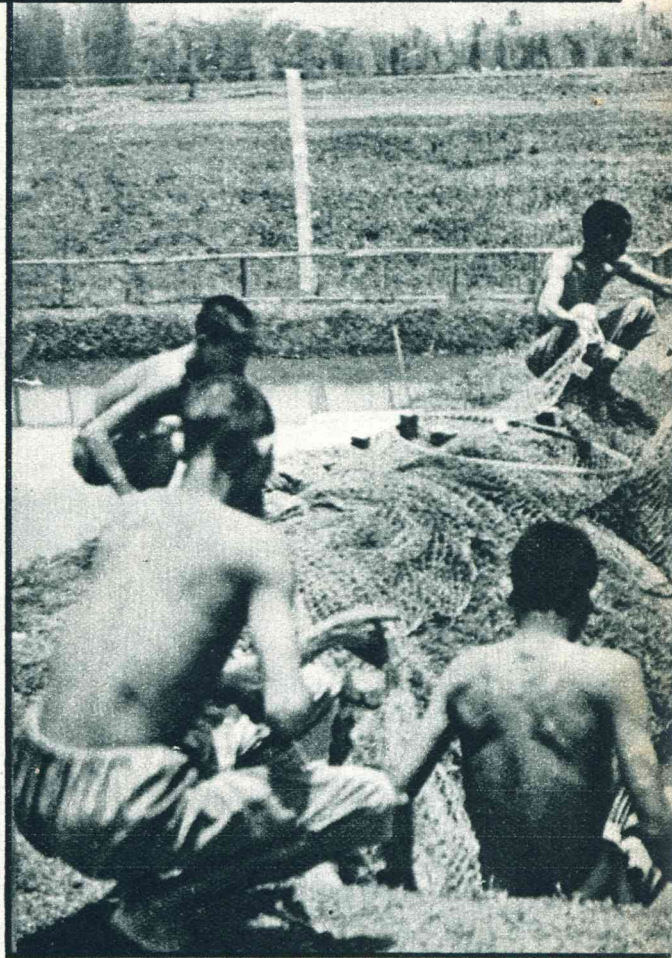
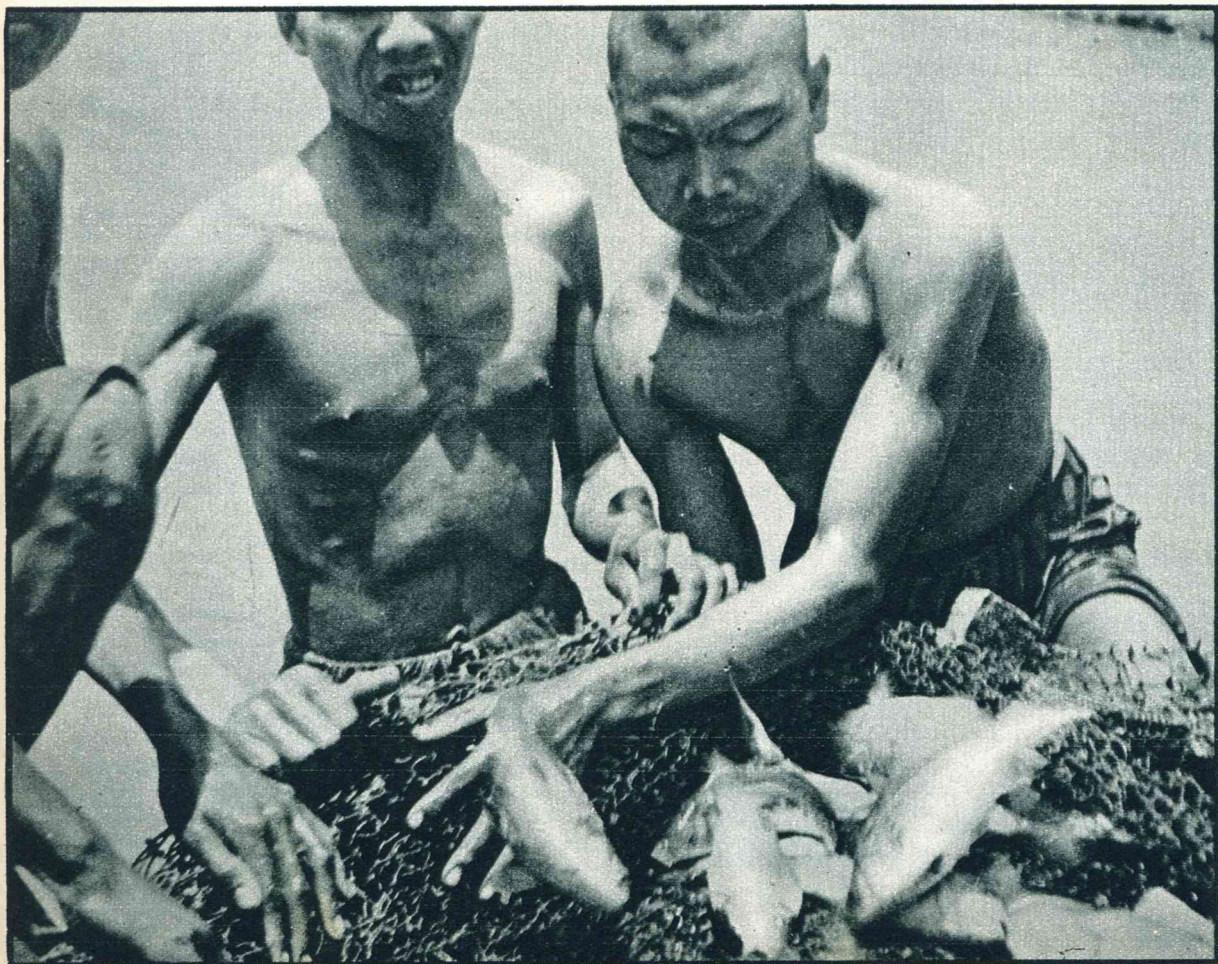
grijpen, welke in de samenleving niet ongestraft kunnen blijven.

In Malany, de plaats waarheen vele Europeanen trekken om rust en genezing te vinden, staat de grootste gevangenis van Nederlandsch-Indië. Dertienhonderd gevangenen zijn hier ondergebracht; onder hen bevinden zich zevenhonderd menschen die voor zware vergrijpen zijn afgezonderd. De gebouwen en bijbehorende terreinen zijn zoo groot als de oppervlakte van 'n flinke stad, en het geheel wordt door een vijf

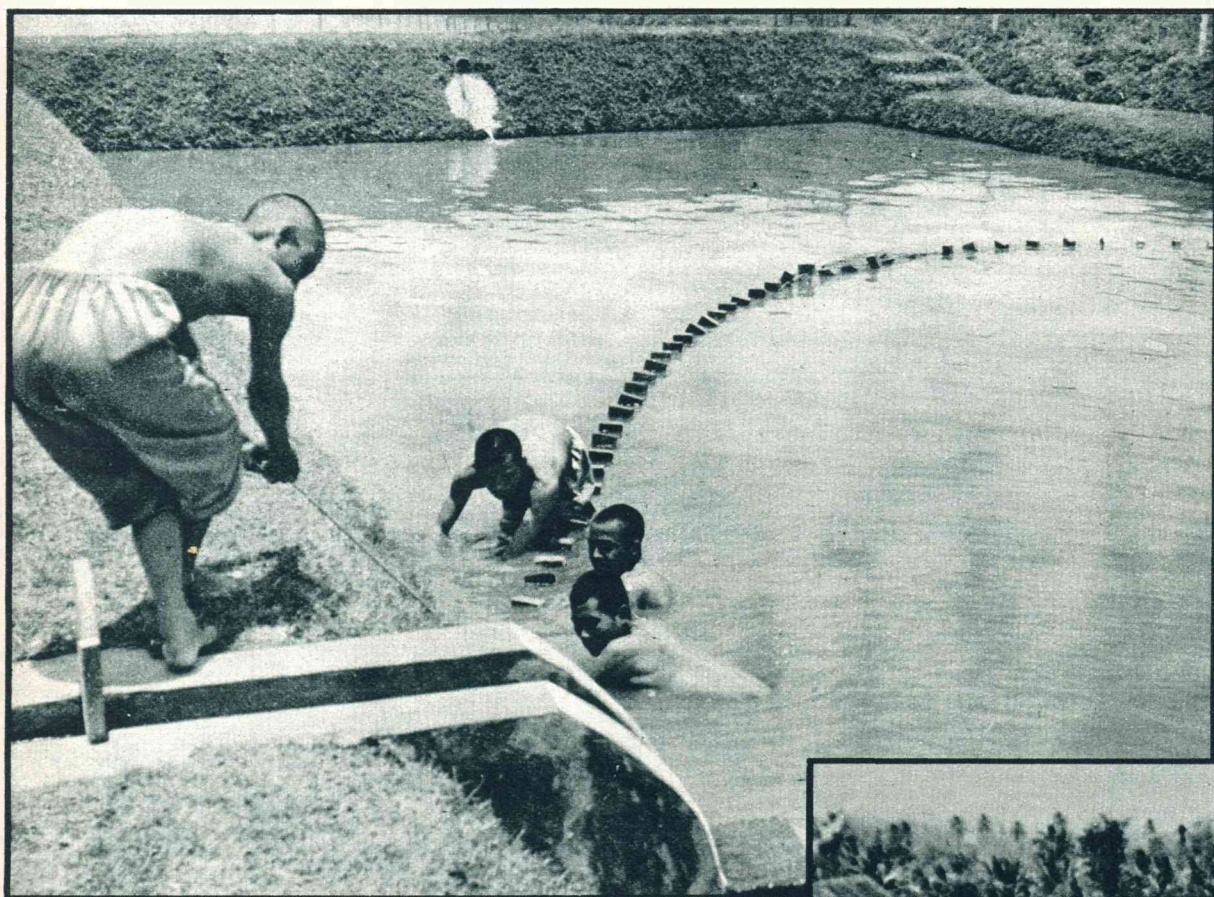

In de werkkamer van directeur v. Nahuys.

Als de buit is opgehaald.

EEN INDISCHE GEVANGENIS

De overgrootste meerderheid der gevangenen leeft in groepen van vijftientig man bijeen; alleen de allermoeilijkste elementen bevinden zich in de cellen. Ook hun, die in een cel moeten verblijven, staat nog een klein stukje grond onder den vrijen hemel ter beschikking.

Een ontspanning voor de gevangenen is, behalve de voetbalwedstrijd op Zondag, de wekelijksche vischvangst in de vischvijvers der inrichting. — De gevangenen krijgen de vangst bij den maaltijd.

Uit menselijke en opvoedkundige overwegingen laat men de gevangenen niet lanterfant en niets doen, maar men geeft hun de gelegenheid tot nuttigen arbeid. Bij een rondgang door de gebouwen ziet men hen bezig met smeden en timmeren. In daartoe ingerichte werkplaatsen worden schoolbanken, stoelen en tafels vervaardigd en de arbeiders krijgen hiervoor een dagloon betaald, dat ongeveer overeenkomt met hun mogelijke verdiensten in hun dessa. Ook de kost verschilt niet van het gebruikelijke maal, dat de inlander in vrijheid kan gebruiken: n.l. rijst, groenten, een half ei en een banaan.

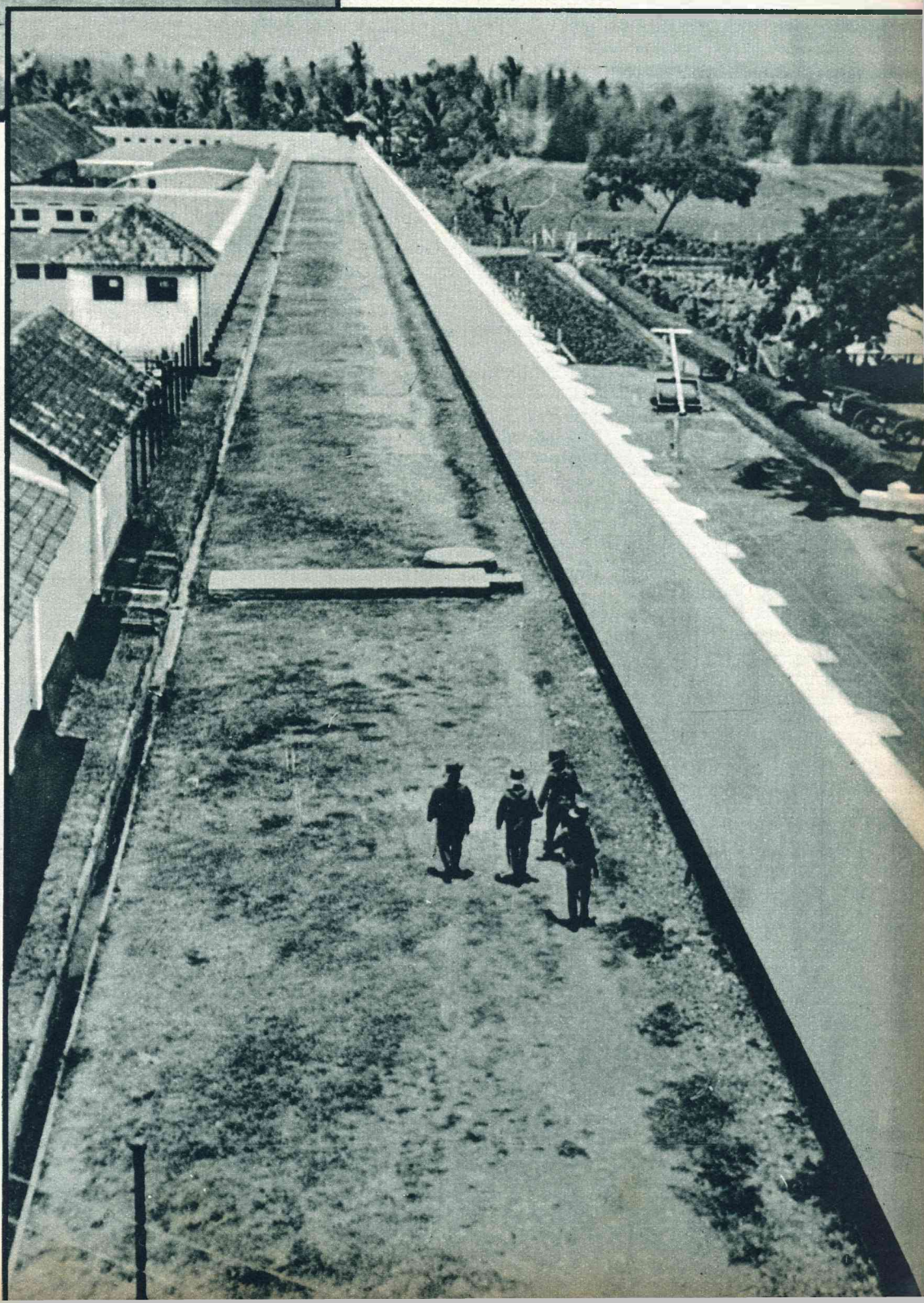
Op iedere cel, waarheen de gevangenen des avonds worden gebracht, staat een bordje, dat den einddatum van hun straftijd vermeldt. Bij goed gedrag kunnen zij er op rekenen, dat een gedeelte van de straf wordt kwijtgescholden.

Het bureau-personeel der inrichting wordt gevormd door de ontwikkelde inlanders, die hier een vergrijp moeten boeten.

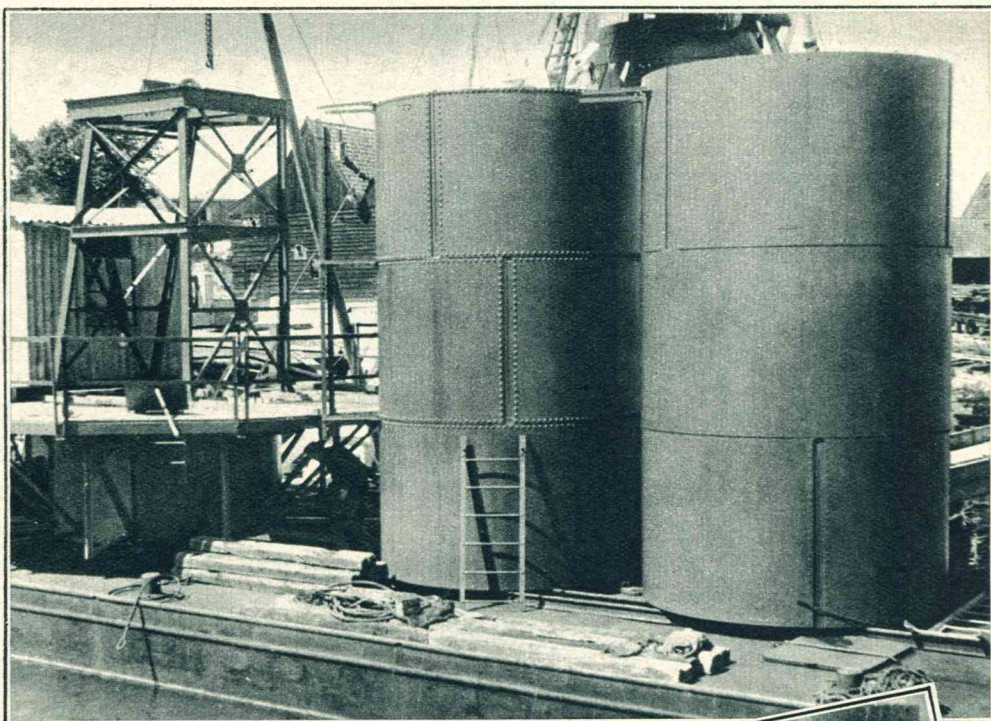
Wanneer 'n gevangene in vrijheid wordt gesteld, trekt de reclasseering zich zijn lot aan. En zeer vaak met succes, want — en dit is óók een verschil met Europa (soms ten minste) — de familie is altijd heel blij, als een ontslagene in haar midden terugkeert.

Het uitzetten van een net.

De wachtpatrouille op rondgang.

OP HET GOUD- EILAND

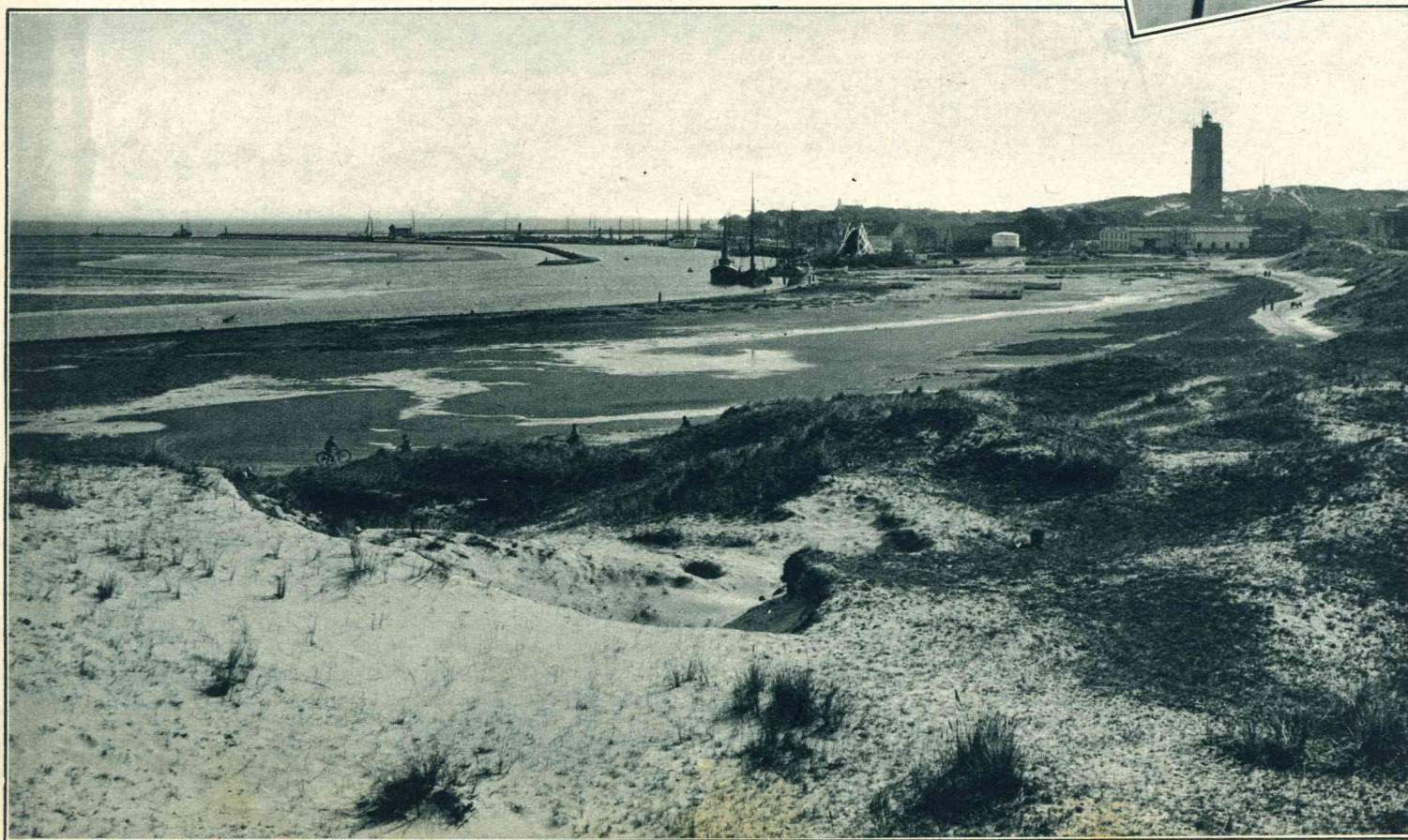
De spanning stijgt op Terschelling, 't goudeiland van de Lutine. Het voorbereidende werk is goeddeels voltooid; de vorige week heeft men de pompinstallatie laten proefdraaien, die in den bergingstoren is geplaatst en die water en zand boven het wrak zal moeten wegzuigen. De sterke vliegtuigmotor dreef met geweldige kracht de pomp aan, en een flinke straal spoot in de haven van West-Terschelling, waar de toren wacht op 't oogenblik, dat hij naar de plaats van het wrak zal worden gesleept. Wij waren in de gelegenheid, van het proef-pompen nevenstaande foto te maken.

Foto hierboven: Het bovenste gedeelte van den bergingstoren. Wanneer het onderste, kegelvormig gedeelte boven het wrak zal zijn neergelaten, zullen de twee cilindervormige stukken (rechts) van den toren er op gemonteerd worden. Geheel bovenaan komt tenslotte het platform (links) met 't motorhuisje, waarin de motor voor de lift geplaatst wordt.

De heer Fr. Beckers, die de bergingsinstallatie heeft geconstrueerd, op den steiger te West-Terschelling, onmiddellijk na aankomst van de „Texel” waarmede het pulswerk boven 't wrak (zie vorig artikel) is gedaan. De „Texel” keerde terug van een der laatste tochten naar 't wrak; met de pulsinstallatie op de „Texel” is zoo succesvol werk verricht, naar de heer Beckers ons mededeelde, dat men tot op een c.M. nauwkeurig heeft vastgesteld, waar en hoe het wrak onder het zand ligt, en waar zich 't goud bevindt.

Het plaatsje dat door de Lutine en 't goudzoekerswerk overal in het land een bekenden klank heeft gekregen, West-Terschelling op Terschelling. De foto werd genomen bij eb; het strand en groote plekken naast den havendam (links) liggen droog. In 't midden ziet men den bergingstoren voor het Lutine-goud.

Bij Sport en Spel

behoort

„Zij“-crème of „Zij“-olie

Wrijf armen en gelaat goed in alvorens ge U aan zon en wind blootstelt. Ge vrijwaart U dan tegen zonnebrand, Uw huid wordt prachtig gebruind, en...„Zij“-crème laat geen glans achter. In prijzen van 20-75 ct.

„Zij“ CRÈME of „Zij“ OLIE
Nederlandsch fabriikaat

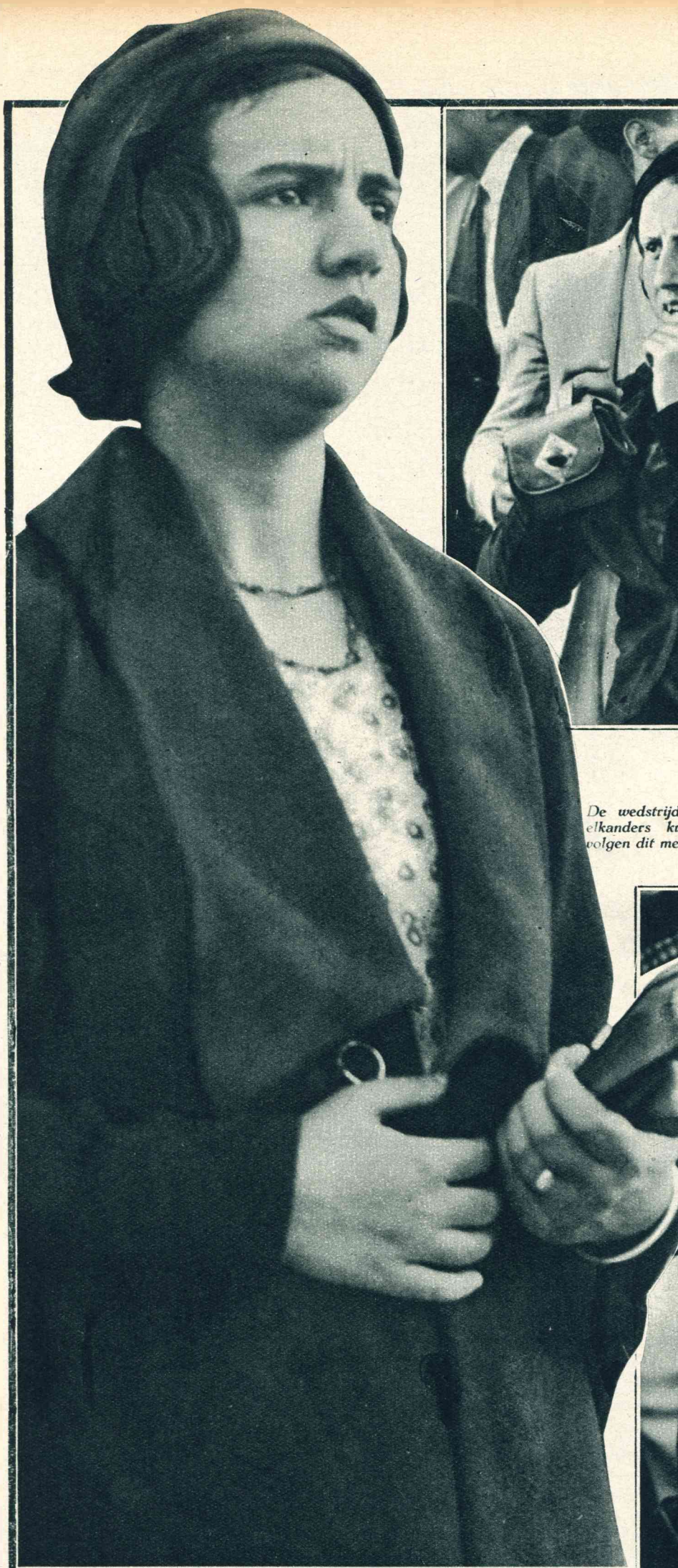
Sinds onze laatste opgave
keerden wij tengevolge onzer

Gratis Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

J. Sanders, Urkhovenscheweg 45, Eindhoven f	250.—
Wed. B. Jüttemeier, Hertstraat 27, Heerlerheide -	300.—
W. Huijsmans, Blankenstraat 51, Amsterdam (C) .. -	30.—
G. de Heer, Nieuwe Rubensstraat 72, Rotterdam -	30.—

Erfgen. van J. Hollestein, Kameliastraat 38 b, Rotterdam	f 600.—
L. van der Hurk, Steeg Oversloot 5/7, Dordrecht -	300.—
Wed. van R. Veldman, Venweg 124, Brunssum -	500.—
Marijn Joppe, De Heen H 67, Steenberghe -	250.—
Wed. Oda-v. Zon, Kofferen A 275, St. Oedenrode -	250.—
G. Eikel, Krommenierweg 122, Wormerveer.... -	60.—
G. Dekker, Sluisstraat 148, Oost-Knollendam .. -	60.—
	f 2.630.—
Vorig totaal bedrag	- 282.031.—
Nieuw totaal	f 284.661.—

Er komt meer teekening en vuur in den strijd op het voetbalveld; bij de toeschouwers kan men dit onmiddellijk merken.

De wedstrijd begint; de twee elftallen trachten elkanders kracht te meten en de toeschouwers volgen dit met nu nog tamelijk kalme belangstelling.

WANHOOP EN GEESTDRIFT

*Dank
kijkt
veld*

De jonge me
trekken en
de sterke
plukken zenuw
kijken toe in sp
wanhoop en in
voetballen in
Buenos Ayres
wedstrijd kijkt
trappen en loo
uit het feit, da
scheiden zijn d
is n.l. vroeger
geestering ove
veld stroomde
gebeuren kan.
tienduizenden
zich wel eenig
om de toescho
houden. De vo
slecht spelen;
en toeschouwe
vrouw leeft da
dan de man -
het hoofd, we
heeft, verliest
een mooie kan
opwinding bij
Het blijkt ove
wij slechts pla
intense belang
Uruguay, Arg
den wedstrijd
of wanhopig.

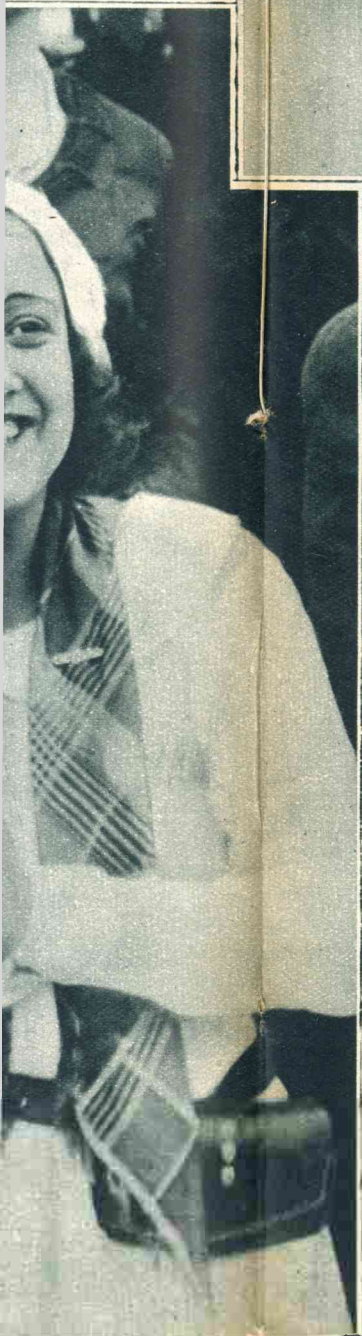
De kansen v

strijd op het voetbal-
onmiddellijk merken.

Maar de aanval wordt afgeslagen; verbaasd, ongeloovig en 'n beetje bang zien zij toe, hoe de kansen zich nu keeren tegen hún elftal.

Dankbaar klapt men in de handen en verheugd kijkt men elkaar aan, want de vrienden op het veld naderen steeds meer het doel der tegenpartij.

De jonge meisjes juichen en gillen uitbundig; zij trekken en klemmen hun handen bijna stuk aan de sterke omrastering; zij huilen en lachen en plukken zenuwachtig aan hun handschoenen en kijken toe in spanning, in bewondering, in angst, in wanhoop en in uitgelaten vreugde. Zoo gaat het bij voetballen in Zuid-Amerika. In de groote steden, Buenos Ayres bijv., komen tienduizenden naar een wedstrijd kijken, en hoe sterk die duizenden met het trappen en loopen op het veld meeleven, blijkt o.a. uit het feit, dat de toeschouwers van het veld gescheiden zijn door een hooge ijzeren omheining; het is n.l. vroeger voorgekomen, dat het publiek in begeestering over den afloop van de match over het veld stroomde om de spelers te huldigen. Wat er gebeuren kan, wanneer een enthousiaste menigte van tienduizenden over het veld dringt en holt, kan men zich wel eenigszins voorstellen. Vandaar het besluit om de toeschouwers achter een hek in bedwang te houden. De voetballers mogen daar eenvoudig niet slecht spelen; dat kan de geestdrift van supporters en toeschouwers niet verdragen. Meisjes bijv. — de vrouw leeft daar nog sterker met den wedstrijd mee dan de man — trekken zich radeloos de haren uit het hoofd, wanneer de club, welke hun sympathie heeft, verliest of zelfs maar dreigt te verliezen of een mooie kans laat voorbij gaan. Hun vreugde en opwinding bij 'n overwinning zijn niet te beschrijven. Het blijkt overigens voldoende uit de foto's — welke wij slechts plaatsen om een indruk te geven van de intense belangstelling voor voetballen in Brazilië, Uruguay, Argentinië, enz. — hoe volkomen men in den wedstrijd opgaat, blij of angstig of ongeduldig of wanhopig, al naar de kansen van het befriende elftal staan.

De kansen van het befriende elftal stijgen.

Het wordt nog erger; de tegenpartij blijft angstig dicht bij het doel van hun vrienden. Als de keeper in vredesnaam maar niet gepasseerd wordt....

VRouwenleven

Een en ander voor den Zomer

Als we 't nog niet wisten dan zou het ons op de verschillende mode-revues voor dit seizoen wel duidelijk zijn geworden hoe velerlei de tegenwoordige mode geeft op allerlei gebied. Het aangename gevolg daarvan is, dat er ook zoo veel verscheidenheid is in wat men allerwege ziet dragen.

De bedrukte zomerstofjes, die zich nog altijd weten te handhaven, worden verwerkt zoowel voor oudere dames als voor jonge meisjes. In het eerste geval hebben ze ter begeleiding vaak een mantel van hetzelfde materiaal, of ook wel van zwarte georgette of satin laqué. Zoo'n mantel kan kort wezen, driekwart lang, ofwel even lang als de japon — in alle drie gevallen is men à la mode. Verder kan de mantel lange mouwen hebben, korte vleugelmouwjes of heelemaal geen modwen; en 'n vierde mogelijkheid van de mouwen-kwestie is nog de mantel met pelerine, welke korte wijde mouwen vormt boven de gebloemde mouwen van de japon. Soms is zoo'n zomermantel gesloten van voren — kan hij ten minste gesloten worden — maar in andere gevallen staan de voorpanden 'n eindje van elkaar en wordt de mantel van boven vastgestrikt. Bij een complet heeft de gebloemde japon 'n kleine garnering in de effen stof van den mantel.

Voor jonge vrouwen en meisjes worden de fleurige gebloemde stofjes verwerkt tot allerlei sierlijke jeugdig aandoende modellen. Daar zijn snoezige japonnetjes geheel bezet met smalle strookjes; ze wijken in zooverre af van de strookjesjurken uit vroegeren tijd, dat ze, tot aan de knieën ongeveer, strak gehouden worden, om van daar wijd uit te vallen.

Ook deze fleurige zomertoiletjes hebben, ter aanvulling, vaak 'n jasje, soms van hetzelfde materiaal, soms van effen zwart of rood. Tusschen twee haakjes, rood wordt zeer veel gedragen, vooral ter garnering, terwijl 'n roode hoed dan weer met die garnering harmonieert.

Wie niet van het felle rood houdt kan zoo'n echt zomertoiletje met wit garneren. Daarvan geeft een onzer foto's een fraai voorbeeld. De hier afgebeelde jurk van wit met groene organdie ontleent de wijde van den rok aan apart ingezette, van boven 'n punt vormende banen. Een witte fichu met geplisseerd strookje en 'n geplisseerd strookje onder langs de jurk geven iets jeugdigs aan dit fraaie toiletje, dat ter verdere opulstering nog 'n grooten strik heeft op den rug, ter afsluiting van de fichu.

De elegante hoed, die bij dit toiletje wordt gedragen, is van Baku-stroo in de nieuwe rose tint en gegarneerd met Schotsch geruit lint.

Links: een blouse met fraai handwerk in 'n geheel nieuwe kleur „gletscherwit” — wit met 'n groenachtig blauwachtige tint. Rechts: een schootjesblouse met 'n aparte verwerking van het gestreepte materiaal.

Blouses. Het spreekt wel vanzelf, dat er, nu blouses weer veel gedragen worden, ook steeds weer gezocht wordt naar nieuwe mogelijkheden daarvoor. Wij geven hierbij 'n foto van twee fraaie nieuwe modellen. Links een hemdblouse, versierd met handwerk van open naden, ruitvormig over elkaar liggend. Deze blouse werd ontworpen in 'n nieuwe kleur „gletscherwit”, wit van 'n groenachtig blauwachtige tint. Bij het voorpand is de onderhelft in punten ingezet; het kleine ronde kraagje, dat tamelijk hoog den hals omsluit, wordt afgesloten door een strik van rondom gefestonneerde stof.

De tweede blouse toont de fraaie verwerking van 'n Romeinsche streep. Bij het onderstuk van deze schootjesblouse is de streep dwars genomen, waarbij de rechte streep van het bolero-achtige bovenstuk en het schuin geknipte kraagje een fraaie garnering vormen, welke slechts nog door 'n half doziijn knopen behoefde te worden aangevuld.

Het lijkt me dat dit model, ook van eenvoudige katoenen stof, mits de kleuren van de streep mooi zijn, met veel succes zal kunnen worden nagemaakt.

Een nieuwe Zomermantel

Bij al die dunne manteltjes en pelerines, die de moderne japonnen completeeren, blijft toch de lange zomermantel, die bij verschillende japonnen kan worden gedragen, in ons klimaat onontbeerlijk. Een fraai model daarvoor wordt hierbij gereproduceerd. Deze mantel is vervaardigd uit 'n geheel nieuw materiaal, „Shadowlaine”, een wollen stof, glanzend als zijde en fluweel.

Bij dezen eenvoudigen en toch zeer eleganten mantel bestaat de garnering weer uit de ver-

Een zomermantel van „Shadowlaine”, een geheel nieuwe wollen stof met den glans van zijde en fluweel.

werking van de streep, welke horizontaal en verticaal tegen elkaar aan gezet werd bij de mouwen en waarvan 'n schuine reep het voorpand versiert. Heel apart is ook de halsafwerking, terwijl het hoedje uit hetzelfde materiaal vervaardigd het fraaie geheel bekroont.

PAULA DEROSE.

Aan verschillende Brievenblijvers

Zomerjurk in wit met groen met witte geplisseerde strookjes onder langs den rok en langs de witte fichu. — Elegante hoed van Baku-stroo met Schotsch geruit lint ter garnering.

Van het gehaakte Parijsche hoedje in een vorig nummer kan ik geen patroon geven. Het lijkt me echter geen heksentoer om het na te maken, al zal dit misschien ook slechts gelukken na eenige probeersels, wat betreft lengte en breedte enz. De bol van het hoedje is dwars gehaakt in gaatjestoeren van 1 stokje, 1 losse st. Dit haakwerk moet dan voldoende ruim worden om, van voren en aan den achterkant, in plooiën te kunnen worden gelegd. Eenige toeren van vaste steken, welke rondom het hoofd moeten sluiten, werken het geheel af. Als ik het hoedje wilde namaken, zou ik het op deze wijze proberen.

Een model van 'n gehaakte spreij met beschrijving zal waarschijnlijk reeds in ons volgend nummer kunnen verschijnen. Mijn adres is: Nassaulaan 51, Haarlem.

THÉRÈSE,

De zilveren Fluit

DOOR LIDA LARRIMORE

Een boek als een stralende lentemorgen!

Een boek vol heerlijke levensvreugde, blij en opgewekt, en ook al wordt zoo nu en dan de blijde toon getemperd door een sombere noot — weer spoedig schijnt de zon, aan welker verkwikking de meest stuursche lezer eenvoudig niet ontkomen kan!!

De buitengewoon scherpe opmerkingsgave waarvan de schrijfster, Lida Larrimore, hier blijk geeft, maar vooral ook de fijne humor waarvan deze roman doortinteld is maken het lezen hiervan inderdaad tot een intens genot.

Het is de geschiedenis van een ouderloos gezin, vier kinderen, die door het verlies van hun vader, die hun alles was, op het punt staan „verkaveld” te worden onder de diverse, minder sympathieke bloedverwanten die het als een, overigens niet al te aangename, plicht beschouwen om zich het lot van 't verweesde vierspan aan te trekken. Liever dan van elkander gescheiden te worden besluiten ze op een zeer vroegen morgen, in alle stilte, het huis waar ze zulke heerlijke jaren hebben doorgebracht en dat hun zóó dierbaar geworden was, te verlaten — een onbekende lotsbestemming tegemoet.

Waar en bij wien ze nu terecht komen, wat de gevolgen zijn van de annexatie door hun nieuwen beschermer, zoowel voor henzelf als voor dezen laatste, hun gesprekken en wederwaardigheden, dit alles door een meesterhand verteld en beschreven, vindt u in dezen nieuwsten premie-roman, welke destijds bij zijn verschijning in Amerika door een ieder met lofuitingen is begroet geworden!

Er is maar één verschil tusschen de oorspronkelijke Amerikaansche uitgave en deze smettelooze vertaling, dat de eerste een paar dollars kost en de laatste slechts 17½ cent of, gebonden in prachtband, 70 cent. Franco toezending volgt na ontvangst van resp. 22½ of 80 cent.

Een klein gedeelte, een idyllische episode waarin twee der hoofdfiguren op den voorgrond treden, laten we hier volgen:

De auto, een two-seater met gedeukte spatborden en één blind koplicht, rammelde door de Handelsstraat, en dreigde bij iederen kuil of bult in duigen te vliegen. Dick had de kap neergelaten en de wind verwarde Barbara's haren. Wat zou ze vanavond een werk hebben, om het weer uit te kammen! Maar zij trok er zich niets van aan. Het was leuk, den wind in je haren te voelen. Het was leuk, om met Dick te rijden.

„Zit je goed?” vroeg hij, boven 't tumult van den motor uit.

Zij knikte en riep toen: „O Dick, kijk eens naar die dahlia's van juffrouw Abbie! Prachtig, hè? Zoo groot!”

De dahlia's voor het lage witte huisje waren dikke satijnen rosetten, geel en lila en diep wijnrood. Dick keek er nauwelijks naar. Van terzijde staarde hij naar het tengerere, opgetogen persoon-tje, dat met haar schouder zijn arm raakte. Als hij alleen was, dacht hij, dat hij haar precies kende — de manier, waarop haar haar achteruit golfde van haar voorhoofd, en haar neusje, en het kuiltje, dat wakker werd als zij lachte. En toch was zij, iederen keer dat hij haar zag, een nieuwe verrassing voor hem. Lieve! dacht hij, toekijkend, hoe ze wuifde naar den voerman op zijn wagen.. Heerlijk kind!

„Dick!” Haar stem, lachend, maar een beetje verschrikt, dwong hem, op de smalle straat te letten. „Dick!” Ze zuchtte verlicht. „Je zat haast tegen een stoep aan!”

Zij waren buiten de stad. De weg strekte zich voor hen uit, bochtig, nu en dan dalend en rijzend, de grillige kustlijn volgend. Dick gaf meer gas. Barbara reed graag hard op dit stuk weg. Dan was 't net, of je in een bootje zat, zei ze. Hij hoorde haar opgewonden kreetjes. Hij voelde haar hand om zijn arm knellen. Zij vond alles zoo heerlijk, kleine dingen maar — cadeautjes, het vooruitzicht op een partijtje, in een rammelend Fordje over een bochtigen weg hobbelen. Het leven was een heerlijk avontuur voor Babbie. Zou het altijd blijven, dacht hij. Ai! Was dat een gans, dat waggelende beest?

Het wagentje zwenkte opeens scherp, en bleef staan aan het randje van de helling. Barbara tuimelde tegen hem aan. Hij voelde haar zachte, zijge haar langs zijn wang strijken.

„Hebben we 'm geraakt?” vroeg ze ademloos. „Ik geloof 't niet.” Het viel hem moeilijk, zijn gedachten bij de gans te houden.

Zij keken achter zich. De gans, veilig aan den kant van den weg, stond naar hen te kijken, schril te schreeuwen en haar veeren weer glad te strijken.

„Net de oude mevrouw Jackson,” zei Barbara, „als ze uitpakt tegen Jamie en Tip.”

Zij keek glimlachend naar hem op door een waas van verwaaid haar. Zoo had ze er ook uitgezien, dacht Dick, toen hij haar den eersten keer zag, van den zomer drie jaar geleden. Toen was ze in zijn armen komen vallen. Hij kwam naar buiten uit het atelier van haar vader, en opeens was er een tenger figuurtje, met bloote beenen en een pruik krullig haar, van 't dak van 't atelier af komen glijden, precies in zijn armen.

„Bij tante Josephine mocht ik nooit ergens af glijden,” zei ze, toen ze haar stem weer gebruiken kon.

„Ik bij tante Ida ook niet,” had hij geantwoord.

Zoo waren zij vrienden geworden. Hij was heel dikwijls naar het grijze huis gegaan. Christoffel Thorne was een interessant mensch. En Dick had zich aangetrokken gevoeld tot de kinderen. Het vroolijke gezin was hem steeds een vreugde. Maar Barbara was zijn lievelingetje. Haar veranderlijke stemmingen verbaasden en vermaakten hem. Zij was precies een Apriildag, vond hij — enkel lachjes en traantjes en humeurtjes en onverwachte buitjes. In de maanden, dat hij niet in stad was, dacht hij aan haar. Mooie voorwerpen brachten haar in zijn gedachten — een bloem, een vroege ster, een paar kleine muiltjes....

„Gaan we naar Langhoek, Dick?” Barbara's stem riep zijn gedachten terug uit het verleden. „Of zullen we de gans inviteeren, en hier blijven picknicken?”

„Pardon.” Hij glimlachte verontschuldigend en haalde snel de handrem over.

Het wagentje ratelde voort over den bochtigen weg. Zij kwamen voorbij lage witte huisjes en appelboomen; voorbij het kerkje van Truro, vierkant en wit, met een torentje, dat door kleurig loof heen prikte; voorbij een molen, die traag de wiken draaide; langs heggen, waarachter roode en witte koeien luierden op dampige weiden. Barbara praatte vroolijk, en ontdekte allerlei wonderen. Dick zat zwijgend, in gedachten verdiept.

Wat zou ze wel gezegd hebben, vroeg hij zich af, als hij den ring aan haar andere hand had gestoken? Hij had het willen doen, maar hij had niet gedurfd. Zij had er zoo jong uitgezien, met die gele jersey, en dat lint om het haar. Zou zij begrijpen, dat hij haar liefhad, zooals een man een vrouw liefheeft — dat hij het avontuur van haar leven wilde deelen? Er waren tijden, dat ze een volwassen mensch leek. Maar vanmorgen, onder de wilgen, waren haar oogen jonger geweest dan die van Gay — op één seconde na misschien. Liever wachten. Maar als hij haar eens verloor.... Er kon altijd iemand verliefd worden op Barbara. Morgen moest hij weg....

„We moeten hier den hoek om, Dick — als je 't soms niet gezien had....”

„Ik lette niet op,” bekende hij, en hij reed achteruit, van den grooten weg den zijweg op, die door een stuk bosch naar zee leidde. „Ik ben een beetje verstrooid vandaag.”

Barbara zweeg nu ook, en keek naar de voorbij-schietende boomen. Waar zat Dick over te peinen? Hij was zoo stil, en hij tuurde maar recht voor zich uit. Had ook hij een droefgeestig gevoel, door alle geluk heen? Haar scheen hij vergeten te zijn. Zij had het zich maar verbeeld, onder de wilgen, dat hij haar op een andere manier had aangekeken. Zij voelde zich opeens heel klein en verdwaald en eenzaam.

Maar dat gevoel verdween, toen zij langs de steile helling van slipperig zand naar het strand ploeterden. Zij kon zich niet droefgeestig meer voelen. Het was zoo'n heerlijke dag. Met bloote voeten gingen zij langs den kant waden. Wat was het water koud! Haar teenen schenen te bevriezen. Dick hield het langer uit, maar zij riep hem, en zij renden het breede witte strand langs, tot zij weer warm waren.

Zij speelden met den strandbal en vonden een gloednieuw spelletje uit. Het was een genot, te roepen en te zingen, en zooveel mogelijk lawaai te maken. Niemand kon het hooren. Zij waren alleen in een wereld van zand en zonneschijn, een blauw met gouden wereld, zonneschijn en zee en lucht.

Zij maakten de lunch-mand open en schrokken als gulzige kinderen. Het was ook allemaal zoo heerlijk, de sandwiches, de taartjes, de koffie, gloeiend heet uit de thermosflesch in de tinnen bekertjes geschonken, die Dick had meegebracht. En onder in de mand vonden zij een verrassing — gesuikerde noten. Martha had extra haar best gedaan. Martha was een schat.

Toen zij geen kruimeltje meer aankonden, strekten zij zich uit op de dekens. Dick stak een sigaret aan en blies ringen, die in elkaar zaten. Barbara bewonderde ze. Zij bewonderde Dick. Hij was zoo knap, met dat goudachtige bruin, en zijn oogen waren zoo diepblauw als de lucht in een vorstigen nacht. 't Was prettig, bij hem te zijn, hier te liggen, dommelig en warm, overplensd door golven zonlicht. Omdat zij zich gelukkig voelde, neuriede zij het liedje, dat haar den heelen dag niet uit 't hoofd had gewild:

„Wij zeilen over de zeeën,
wij vangen een massa visch....”

Dick hoorde het zacht zoemende geluid. Hij ging op zijn elleboog steunen, om haar beter te kunnen zien. Zij lag gekromd als een katje, met de oogen half dicht, en 't hoofd op de armen. Er groeide teederheid in zijn hart.

„Babbie,” zei hij warm.

„Mmmm?”

„Babbie.... ik ga morgen weg.”

Het neurien hield op. Haar bruine oogen gingen wijd open.

„Weg?”

„Terug naar New York.”

Barbara wendde haar hoofd af. Ze wou niet, dat Dick haar gezicht zag. Ze voelde, dat het op schreien stond.

Het was vreemd, dacht ze, dat ze zin kreeg om te huilen om Dick. Verleden jaar en het jaar daarvoor was hij gewoon een van de jonge schilders, die 's zomers naar hun stadje kwamen, en altijd met vader kwamen praten, en naar zijn schilderijen kijken, en van zijn sherry drinken. Dick was alleen knapper dan de anderen, en leuker en hartelijker. Vader mocht hem bijzonder graag. De kleintjes hielden ook van hem. En zij had van hem gehouden — op dezelfde manier als van ouden Ramon, den schoenmaker, en van Manuel, die haar meenam uit zeilen, en van Jake Pringle, den voerman, en van Tommy Lynne, en van al haar vrienden....

„Babbie! Kijk me eens aan, Babbie....”

Ze kon hem op 't oogeblik niet aankijken. Strak bleef zij staren naar een bol wolkje, dat langs den hemel dreef. Dezen zomer was 't anders geweest. Van 't begin af eigenlijk al. Door de manier, waarop Dick haar had aangekeken, toen hij met Juni kwam. Ze wist nog, welke japon ze toen aanhad — een overgooier met langen, wijden rok, zacht geel met een witte blouse, en ze had 't haar tot een knot in haar hals saamgebonden, om eens te probeeren. „Je wordt groot, Babbie,” had Dick gezegd, met een blik in zijn lachende blauwe oogen, die haar blij en tegelijk verlegen maakte....

„Babbie, hoor eens....”

Zijn stem klonk een beetje spijtig. Misschien had Dick geraden, dat ze zooveel van hem hield, en vond hij dat een beetje spijtig. Haar hart scheen zich om te keeren door de verbazing over een ontdekking. Ja, ze hield van Dick, niet zooals ze van vader of van de kleintjes hield, maar op een andere manier — op de manier, waarop moeder van vader gehouden had. Dáárom was 't zoo anders geweest dezen zomer. Dáárom had ze soms zoo'n zin om te huilen, en haalde zij zich aldoor van alles in 't hoofd. Dick had het geraden. Hij had 't denklijk al lang geweten, toen hij haar zoo plaagde en complimentjes zei over haar oogen. Hij vond het niet prettig, dat ze zooveel van hem hield....

„Babbie,” zei hij nog eens. „Ik ga morgen weg. Ik moet weer naar New York.”

Zij voelde zich zoo rampzalig, dat ze wel had willen sterven. Maar ze wou niet, dat Dick medelijden met haar had. Zij slikte iets weg, dat plotse-ling in haar keel kwam, en deed haar stem opgewekt klinken.

„Nou,” zei ze, zonder hem aan te kijken, „dan wensch ik je goeie reis!”

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

En er was nog iets anders, dat hem vreugde gaf. Nu wist hij, waarom Beverly met hem getrouwd was; hij hoefde zich niet langer af te vragen, of zij „een der creatures van North” was. Die gedachte had hem meer gehinderd, dan hij zichzelf had willen toegeven — en hij was blij, dat hij haar zijn liefde verklaard had, vóór hij wist, wie of wat zij was, en door welke middelen North haar in bedwang had.

„En is er nu niets aan te doen, Beverly?”

„Ik zou niet weten wát!” Zij hief zenuwachtig het hoofd op. „Hoe kun je vechten tegen een macht, die meer dan menselijk is? John kan niet vluchten. Hij zou zóó vermoord worden. Jij kunt ook niet vluchten.... Misschien begrijp je nu, hoe stevig je zelf gebonden bent. Je zit in een web; Ellen en haar man bespionneeren ons — en als we maar een handkoffertje gingen pakken, kwam er een uitbarsting. En je moet niet denken, dat de Schele je niets zou doen, omdat hij je nogal mag. Hij zou 't ellendig vinden, maar doen zou hij het. John rijdt met een partner, die order heeft, op te passen, dat hij niet ontsnapt. We zitten zoo vast als een muur — alle drie.”

„Toch ben ik blij — voor mezelf, Beverly.”

„Blij?”

„Als 't zoo niet gegaan was, had ik jou nooit gekend.”

Er ging een schok door haar heen, bijna een snik. „Toe, stil, Alan...”

„Wat mijn moeilijkheden betreft — die lijkt me niet half zoo erg als de jouwe. Jij bent er in geslèépt — ik heb 't mezelf aangedaan, met open oogen. Heb maar geen medelijden met me, liefste.”

„Dat moet ik wel — evengoed als ik 't voor mezelf erg moet vinden.”

„Als ik alleen aan mezelf denk, voel ik me veel prettiger. Ik weet nu ten minste, dat ik niet voor niets heb geleefd, en niet voor niets sterven zal. Dat klinkt misschien gek — een beetje quasi-heldhaftig — maar dat is 't niet. Ik had mezelf al geleerd, om te berusten, ik probeerde mezelf wijs te maken, dat ik al twee-en-een-halve maand dood was. En nu ontdek ik wat anders: als ik werkelijk sterf, dan red ik een jongeman, die de broer is van de vrouw, die ik liefheb. Dan geef ik hem zijn vrijheid, en een kans om opnieuw te beginnen. Dat doet me goed, schat.”

„Ik... ik wou, dat ik je zeggen kon... hoe ik over je denk, Alan.”

„Misschien is 't beter van niet. God weet, hoe graag ik 't hooren zou — maar 't zou te gevaarlijk zijn. Dan zou je vandaag over een jaar misschien... nog veel ongelukkiger zijn. Dat moeten we voorkomen.”

Geruimen tijd bleven zij zwijgen, en hij was het, die het eerste sprak.

„Hoe denkt je broer er over?”

„Hij snakt naar zijn vrijheid, Alan. Hij snakt er naar, om opnieuw te beginnen. Hij heeft leeren vreezen — niet lichamelijk, maar zedelijk — en dat is goed voor hem. Hij is van plan, mij mee te nemen... ergens hier ver vandaan, waar van die heele nachtmerrrie niets meer zal overblijven.”

„Uitstekend. Daar ben ik blij om. En nu heb ik een idee. Waarom komt je broer niet bij ons inwonen? Dan heeft hij gezelligheid, als hij in stad is. Als hij 't leven opnieuw wil beginnen, is deze omgeving misschien nog 't beste voor hem. Je moet niet vergeten, dat hij op 't oogenblik nóg voortdurend in aanraking komt met elementen, die hem niets anders dan schade kunnen doen.”

Zij keek hem aan met oogen, groot van dankbaarheid.

„Meen je dat, Alan?”

„Ja. Denk je, dat hij er zin in zou hebben?”

„Hij zal 't heerlijk vinden. En ik ook. Hij heeft me noodig — en een man zooals jij bent.”

„Wanneer spreek je hem?”

„Hij is er vanmorgen op uit gegaan. Hij komt overmorgen terug, tegen dat 't licht wordt. Dan komt hij 's middags bij me, en dan kan ik 't hem vragen. Als je tenminste zeker weet, dat 't geen opwelling van een oogenblik is.”

„Dat wéét ik zeker. Ik wou, dat ik meer doen kon.”

Zij kwam naar hem toe en stond voor hem en liet haar vingers streelend door zijn lange, krullige haar gaan.

„Alan,” zei ze warm, „ik hou van je.”

Hij keek haar aan, smekend, hongerig.

Hij vatte haar hand en drukte die tegen zijn lippen. En zoo bleven zij, een langen tijd. Toen trok zij haar hand terug en ging weer naar haar stóel onder de leeslamp.

Uren lang zaten zij daar toen, in de gouden stilte van het geluk.

ACHTTTIENDE HOOFDSTUK.

Twee dagen later nam Johnny Ames bij hen zijn intrek. Alan bestudeerde hem met levendige belangstelling en vond, dat hij heel anders was, dan hij verwacht had.

Johnny was drieëntwintig, maar door zijn frissche teint No. 9 leek zijn gladgeschoren gezicht niet ouder dan achttien. Hij was veel minder lang dan Alan en tenger van bouw. Zijn trekken waren regelmatig — en sympathiek; maar het waren vooral het haar en de oogen, die Alan aantrokken, waarvan de onbewuste reden was, dat die hem zoo sterk aan Beverly herinnerden.

Het was bijna niet te gelooven, als men den jongensachtigen Johnny aankeek, dat hij dranksmokkelaar van beroep was, of dat hij in eenigszins krachtig verband kon staan met een man als North. Zijn groote bruine oogen schenen van geen kwaad te weten, hij had een aardige manier, om het lange bruine haar naar achter te schudden — en hij kon lachen, dat zijn regelmatige blanke tanden zichtbaar werden. Toen hij den jongen nog geen minuut kende, werd Alan zich bewust van een vrij nuchtere gedachte.

„Nu begrijp ik,” zei hij bij zichzelf, „waarom May Deshler van hem houdt.”

Johnny Ames was maar drie jaar jonger dan Alan — hij maakte deel uit van de onderwereld in die stad, en had ervaring van dingen, die Alan nog niet eens vermoedde; en toch voelde Alan zich stukken en stukken ouder en rijper dan die knaap. Zijn houding was bijna vaderlijk, van het oogenblik af, dat zij elkaar stevig de hand gaven.

„Hoe gaat 't, Johnny? Welkom.”

„Merci, Alan.”

Er kwam een zekere verlegenheid, tot Beverly binnenkwam en de leiding nam; met vrouwelijken tact en handigheid gaf zij, de eerste moeilijke oogenblikken, leiding aan het gesprek, zoodat de twee jonge mannen zich in ongehoofdelijk korten tijd volkomen op hun gemak gevoelden met elkaar, en Beverly zich stil kon terugtrekken in haar hoekje, om naar hen te kijken en te luisteren, met een vrediger glans in haar oogen, dan er zich in vele, vele maanden in vertoond had.

Zij mochten elkaar van het begin af. Terecht ging Alan zijn zwager beschouwen als een impulsieven, romantischen, jongen waaghals, waar genoeg in zat, om een voortreffelijk burger van de maatschappij van hem te maken. Voor 't oogenblik miste hij nog het geestelijk evenwicht, dat pas mèt de jaren komt. Bij het middagmaal kwamen er rimpeltjes van scherts aan zijn ooghoeken, toen hij Alan plaagde met diens gesprek met May Deshler.

„Je hebt haar in ieder geval leelijk aan 't schrikken gemaakt, Alan.”

„Hoezoo?”

„Ze dacht in 't eerst, dat je van de politie was. Ze kon geen wijs uit je worden. Je praatte net, of je haar voor den gek hield, zei ze, en toch wist ze wel beter. Ze weet natuurlijk, hoe ik er tusschen zit, daarom is ze altijd zoo angstig.”

„Ik mag May graag,” zei Alan eenvoudigweg.

De oogen van den jongen klaarden op. „Zeg, meer je dat?”

„Ja zeker!”

Hij wendde zich triomfantelijk naar Beverly. „Hoor je dat, zus? Als je nu maar naar je man luistert. Zeg, Alan, je moest mij, en Beverly, eens precies vertellen, waarom je May graag mag.”

„Nu...” Alan sprak langzaam en koos met zorg zijn woorden. „Ten eerste, geloof ik, ondat ze me eerlijk en trouw leek — want zoodra ze wist, wie ik was, kwam ze er rond voor uit, dat ze dol op je is.”

„Oei! Ga door.”

„Ze houdt heel veel van je, Johnny. Twijfel daar maar nooit aan. Al is ze misschien niet bijzonder ontwikkeld...”

„Ik ben zelf ook geen geleerde.”

„Maar ze is zoo zuiver als goud. En nog iets — als ik iets erg brutaals zeggen mag — ze is fatsoenlijk. Ze liet me kalm een beetje gekheid maken, maar ze ging er niet op in. Ik heb echt nog nooit zoo'n meisje ontmoet — maar ik hoop, dat de eerste keer niet meteen de laatste is.”

Johnny straalde. „Hoor eens, zus! Je hebt een kraan van een man. Hij had detective of zooiets moeten worden. May heeft hij ten minste prachtig

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den benedeider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar betreft de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is.

dóór." Hij keerde zich weer naar Alan. „Zus heeft 't nooit aangedurfd, om kennis met haar te maken. Ze denkt, dat 't een verwaande nuf is. Of misschien denkt ze, dat ze mij voor den gek houdt...."

„Johnny! Ik heb nog nooit iets kwaads over May gezegd!"

„Dat heb je zeker niet. Niet met woorden tenminste. Maar je had jezelf eens moeten zien kijken! 't Leek wel, of ik van plan was, met de schillenvrouw thuis te komen. Heusch, zus, 't is een schat. En je moest eens weten, hoe hoog ze tegen een zekeren Johnny Ames opziet. Je kent haar heelemaal niet." Peinzend ging hij voort: „Als Alan haar zoo aardig vindt, kan ik haar misschien wel eens een avondje meebrengen...."

„Ik zou 't wel prettig vinden," zei Alan, „als Beverly er niets op tegen heeft."

„Dan is 't in orde. Bev' vindt alles goed, wat prettig voor me is! Met 't diner?"

„Goed — als ze wil."

Later, toen Beverly naar de keuken was, liet Johnny Ames het masker van luchtigheid vallen, en keek hij Alan ernstig aan.

„Je bent een prachtkerel, ouwe jongen," zei hij rustig. „Ik wist niemendal van jou of van 't heele zaakje, voordat Bev' er al mee vandoor was. Ik ben tegen den zolder gesprongen. Je had best van 't verkeerde soort kunnen zijn, en dan had 't kind het erg beroerd kunnen hebben — en ze was 't voor mij begonnen! Maar 't is gelukkig meegevallen. Sinds jullie getrouwd zijn, heb ik nog niet anders van 'r gehoord dan Alan, Alan, Alan. 't Is ellendig...."

„Ellendig? Waarom?"

„Nou zeg — je snapt best, wat ik bedoel. Ze is dol, razend gek op je."

Alan boog zich naar voren, zijn gezicht straalde. „Weet je dat zeker? Heeft ze 't je gezegd?"

„Ja! Tenminste — ze heeft misschien nooit gezegd: ik ben totaal wég van Alan — maar dat hoeft ook niet. Dat May van mij hield, wist je óók wel, voordat ze 't zei, is 't niet zoo?"

„Ja."

„Zoo weet ik 't van haar ook. En 't gekste is, dat ze nog nooit naar een man gekeken had, haar heele leven niet."

„En waarom is dat zoo ellendig?"

Ames kreeg een kleur. „Dat snap je toch wel," zei hij onwillig. „Je zit er zóó leelijk tusschen...."

„Met North, bedoel je."

„Ja."

„Je hoeft met mij geen medelijden te hebben. Ik heb 't mezelf op m'n hals gehaald. Ik zou me anders dien eersten avond van kant gemaakt hebben, en ik heb mezelf van toen af voortdurend als dood beschouwd."

„Makkelijk gezegd," antwoordde Johnny, „'t is alleen maar onnatuurlijk. En niet waar ook. Wat je zóu gedaan hebben is nog niet eens zeker — in ieder geval heb je 't niet gedaán. Je bent heelemaal niet dood, je bent springlevend en ik geloof, dat je 't maar liefst heel lang zou blijven ook."

„Ja, dat is zoo."

„Natuurlijk. Gek ben je niet. En wat heb je aan een paar voet aarde en een hoop bloemen? Als je pas voor 't eerst begint te leven?" Er trok een schaduw over zijn gezicht. „Ik weet er alles van!"

Alan boog zich naar voren en legde een hand op de knie van den jongen.

„'t Is een toestand.... Zeg Johnny, jij kent North beter dan ik...."

„Wil je, dat ik 't zeg, zooals ik 't meen?"

„Ja zeker."

„Dan heb je volgens mij geen schijntje van kans. North heeft frambozenlimonade in plaats van bloed. Een menschenleven is voor hem van evenveel belang als een paar oude sokken. Hij vindt, dat je van hem hoort. Je hebt 't zelf aangehaald — dat geef je toe. Hij heeft zijn portie gedaan, en hij zal wel zorgen, dat jij de jouwe doet. Ik wou, dat ik er iets op wist — maar er is niets...."

„Goed. Dan zit er voor ons tweeën maar één ding op."

„En dat is?"

„Beverly."

Johnny schudde het hoofd. „Ik snap je niet."

„Zij wordt ten slotte de dupe van de historie. Ik ben zielsgelukkig, dat ze van me houdt — maar misschien nog erger óngelukkig. Anders zou ze 't zich niet aantrekken, als.... als er met me gebeurt, wat er gebeuren moet. We moeten om haar denken, jog — en we moeten samen ons best doen, om haar zoo weinig mogelijk misère te bezorgen."

De jongen stak zijn hand uit. „Je bent de fideelste kerel, dien ik ooit gezien heb, Alan!"

Zij drukten elkaar de hand.

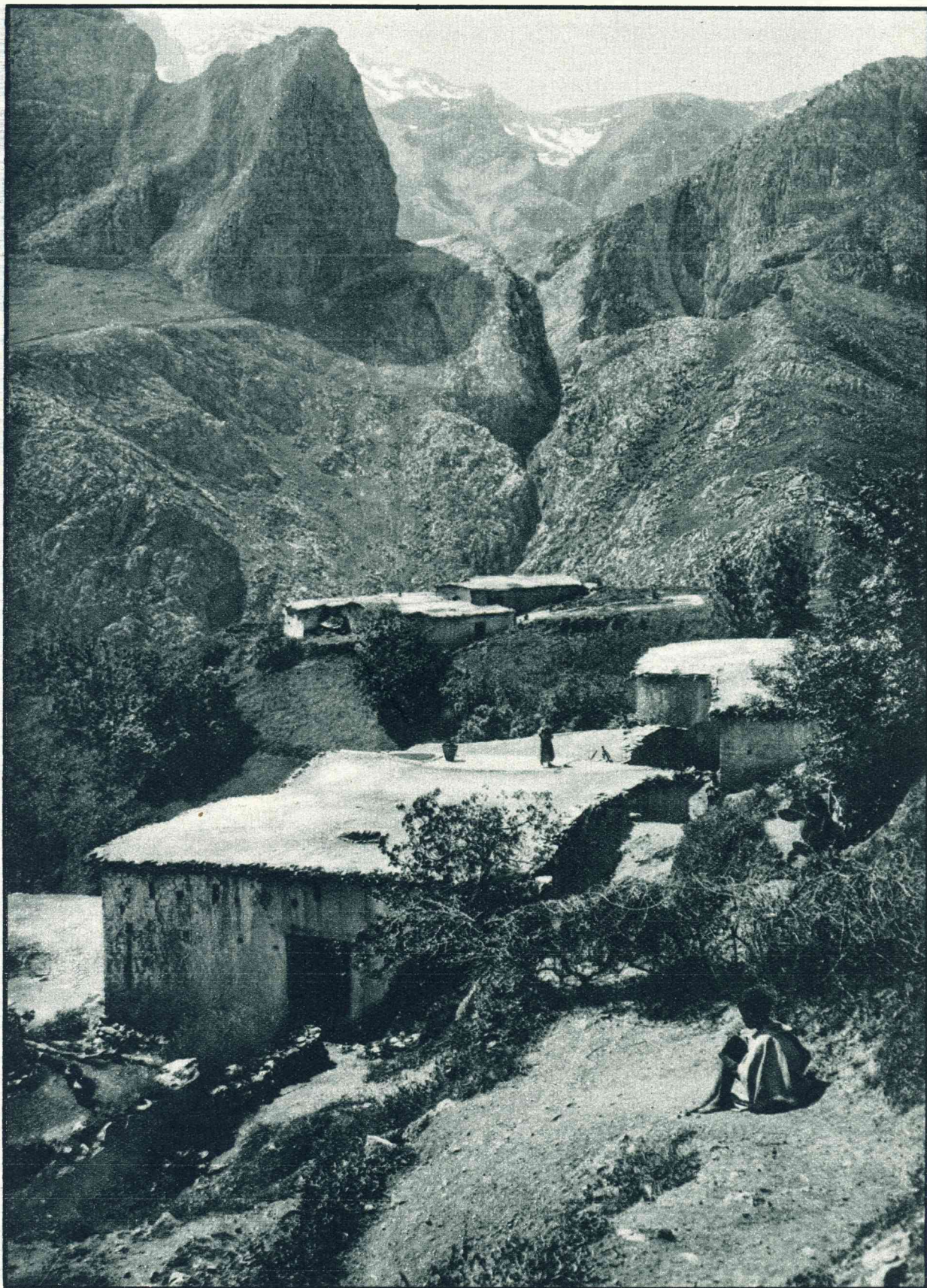
En zoo zag Beverly hen, toen ze terugkwam.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Beverly was zingend aan 't werk. Ellen had haar vrijen middag, en er waren tal van huiselijke plichtjes, die zij opzettelijk voor deze gelegenheid bewaard had. Zij wou eenzaamheid hebben — gelegenheid, om alleen zich te roeren en te droomen in dit kleine tehuis, dat haar die drie maanden zoo lief was geworden.

Buiten sneeuwde het zachtjes. De ramen waren half bedekt met de zachte, vederachtige vlokken; en des te voordeeliger kwamen daarbij de Kerstguirlandes uit, die Beverly alvast had opgehangen, met het oog op de naderende feestdagen.

Er waren drie maanden van de overeengekomen dertien voorbij — maar

In de bergwoestijnen van Algerië. — De sombere, dreigende gebergten van Djurjura.

In de bergwoestijnen van Algerië. — De woestijnpoort en de palmen-oase van El Kantara.

aan dit feit dacht Beverly niet; en evenmin aan de tien maanden, die Alan nog restten. Er waren tijden, dat zij er wel aan denken moest, maar zij deed altijd haar best, om een andere richting te geven aan haar gedachten. Zij had 't gevoel, dat zij gek zou worden, als zij er zich te veel mee bezighield — dus verdiepte zij zich maar liever in haar geluk van het oogenblik.

Alan en zij hadden nagenoeg nooit gesproken over de tragedie, die zij beleefden; er was een stilzwijgende afspraak, dat die niet genoemd zou worden — en nu waren zij met onmatige geestdrift begonnen aan een grootsche viering van den Kersttijd.

Hun vreugde was meelijwekkend, juist om het doodelijke leed, dat zij er door wilden bemantelen. Alan had de rol van jongen, zorgeloozen echtgenoot gespeeld: herhaaldelijk was hij den laatsten tijd thuisgekomen met heele ladingen pakjes, die hij voorzichtig had weggestopt in verschillende kasten en op weinig gebruikte planken. Cadeautjes voor Beverly natuurlijk — naar zijn eigen keuze — en voor Johnny en Ellen en den koppig getrouwen Schele en hij vertelde Beverly, dat hij voor May een Japansche sjaal gekocht had, en gaf haar opdracht, te zorgen, dat Johnny niet hetzelfde koos.

Zoo verdrong Beverly dus iedere gedachte aan den volgenden herfst, en zij deed haar huiswerk met een, althans voor het oogenblik, blij hart. Zij vond het prettig, nu eens zelf te werken en den uitbundigen lof van haar man en haar broer te genieten, die altijd op haar prestatie volgde.

Ook voelde zij zich gelukkig om de blijken van echte genegenheid tusschen de twee mannen, die haar het liefste waren op de wereld. Alan deed veel voor Johnny; zijn fijnere persoonlijkheid bracht iets zachters in het karakter van den jongen, sleep er menigen ruwen kant af. Als het Schrikbeeld er niet geweest was. . . . !

Er werd gebeld — driemaal. Beverly richtte zich op. De glimlach week van haar lippen. Er kwam een voorgevoel in haar, en zij zette het met inspanning opzij, terwijl zij ging opendoen.

Zij maakte de deur los. Onmiddellijk werd die wijd opengegooid en een man kwam binnen. Er kwam schrik in de oogen van het meisje en onwillekeurig sloeg zij de handen voor de borst.

„Nick!”

Er kwam een spottlach op de lippen van den bezoeker.

„De heer Nick Webb — tot uw dienst.” Toen ging hij spottend voort: „En hoe maakt mevrouw Beckwith 't vandaag?”

Zij voelde zich heelemaal koud worden. Het wreede, grof-knappe gezicht, de krachtige figuur, de goedkoope, pronkerige kleeren. Met moeite beheerschte ze haar stem.

„Wat wou je?”

„Willen? Och — niets eigenlijk. Ik kom alleen maar even op visite. Laat je me niet even binnenkomen?”

„Nee.”

„Wel, wel!” Zijn lippen krulden van pret. „Dat is jammer, want ik ben al binnen. Is dat nou 'n manier, om den kameraad van je broer te behandelen?”

„Je moet weg. Mijn man is niet thuis.”

„Weet ik.”

„Als je niet weggaat, roep ik den portier.”

„Dat zul je wel laten. Je moet me goed begrijpen, snoes, ik kom op visite, doodkalm en ordentelijk. Als je me net zoo behandelen wilt, best. Anders. . . .”

Hij ging langs haar heen de huiskamer binnen en liet zich neervallen op den stoel onder de leeslamp. Brutaal keek hij de kamer rond. „Hm! Aardig nestje heeft die Noordenwind er van gemaakt. Ik vind, dat die meneer hoeheet-ie-ook-weer nogal boft. Als ik ook zoo'n jaartje kreeg, kon 't me geen steek schelen, wat er daarna met me gebeurde. Meneer Beckwith heeft een lot uit de loterij, dat zeg ik maar.”

Zij stond bij de tafel, met slecht verborgen afschuw starend naar den partner van haar broer in de dranksmokkelarij. Webb wuifde luchtig met zijn hand.

„Ga zitten, zus; doe maar net of je thuis bent. Ik wil een praatje met je maken. Zeg eens op — bevalt 't je nogal hier?”

Nog gaf zij geen antwoord.

„Nog altijd even knap. Eigenlijk nog knapper. 't Goeie leven schijnt je goed te doen. Kan er geen kusje af?”

Zij vertrok haar lippen en deed een stap achteruit.

„Nou! nou! Zijn we zoo preutsch?” Hij stond op, en deed een stap naar haar toe. „Wat hindert nou een onschuldig kusje? Je man zal 't niet eens missen.”

„Als je me aanraakt. . . .”

„Wat dan?” Hij keek haar loerend aan. „Ik geloof niet, dat je alles goed snapt, zus. Misschien weet je niet meer, wien je vóór hebt. Vergeet alsjeblieft niet, dat ik tegenwoordig met je broer op één wagen zit — en ik heb er nog een baantje bij. Ik ben zijn oppasser; ik heb een klappertje bij me, kijk” — hij toonde een dreigende uitpuiling van zijn heupzak — „en ik heb order, om 't te gebruiken, als kleine Johnny giijntjes probeert uit te halen. Ben je er? Zal wel. Nou wat anders: ik vind 't zusje van kleinen Johnny wel aardig — en dat ben jij. Nou vraag ik je — als je niet kalm en ordentelijk met me om wilt gaan — wat belet me, om den volgenden keer, dat we er samen op uit zijn, te ontdekken, dat broertje er tusschenuit probeert te snappen, en 'm in z'n kraag te nemen? Snappie? Hoe denk je er nu over, mevrouw Beckwith?”

Niets kon zij zeggen — er was klaarblijkelijk niets, dat zij doen kon. Het net was er weer, hopeloos haar omstrikkend.

„Je. . . . je zou niet durven. . . .”

„Nee? Dan moet je 't maar eens probeeren. Kom nou maar, als een zoete meid. Zóóveel vraag ik niet. Wat is nou één kusje? Mannie is er toch niet — en wat niet weet, wat niet deert.”

Hij kwam dichterbij haar. Zij stond machteloos van afkeer. Hij stak zijn hand uit en greep haar arm. Hij boog het hoofd naar haar toe. En toen sloeg er een deur.

(Wordt vervolgd.)

"4711" Tosca Eau de Cologne

Twee in één: Al de verfrissing
der aloude "4711" Eau de Cologne
gepaard aan de bekoring van het
moderne "4711" Tosca-Parfum

Tienkante flesschen 1.60. 2.60
Zakflacons . . . 0.45. 0.85

Elken dag "4711"!

Altijd weer verheugt de
echte "4711" door haar
heerlijke frisheid en
fijnen, pittigen geur. In
beroep en gezelschap, bij
sport en op reis, worden
geest en zenuwen gedu-
rig verkwikt.

4711 Eau de Cologne

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 cent.

Glans van zijde -- zijdeachtig glanzend haar!

Zegt de vergelijking, zeggen

de afbeeldingen U niet genoeg? — De lichtweerskaatsingen doen
zoo wel bij zijde als bij het haar zachtheid en soepelheid ver-
moeden, beide roepen door hun glans vorm en lijn in het leven.

Geeft Uw haar dezen glans door een regelmatige verzorging met
Zwartkop "Haarglans", dat bij ieder pakje Zwartkop-Shampooen
is gevoegd. Zwartkop-Shampooen met "Haarglans" is verkrijgbaar
in de soorten: Maartvioltjes, Kamillen en Lavendel.

Nieuw! Voor blondines! Zwartkop-Shampooen "Blond-Speciaal" geeft
aan donkerblond geworden haar de natuurlijke blonde kleur terug!

ZWARTKOP-SHAMPOON met Haarglans en Schuimbril

Abonneert U op dit blad

BEZOEKT BRIGHTON

Een zeestad, badende in de zon.
De meest cosmopolitische van
alle Engelsche badplaatsen en
van Engeland zelf. Een uur van
Londen verwijderd (6 treinen
per uur.) Eerste klas toebereid-
selen voor herstel en ontspan-
ning. Het beste uitgangs- en
middelpunt voor de beroemde
South Downs en Weald Country

U moet BRIGHTON bezoeken!

Gratis brochure is bij den heer C. S. B.
Browne, Publicity Manager, Brighton
en bij alle reisbureaux verkrijgbaar

A.S.S.O.

Instituut voor **GOEDKOOP**
BRIEFONDERWIJS.
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM
DIR. J. VAN DER BIJ, HOOFDONDERWIJZER

A-CURSUSSEN:

voor Heeren: kommissies, politie-diploma, maré-
chaussée, militaire pol., verpleger, besteller, spoor-
weg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeur-
meester (voor slagers), verkoper, winkelbediende,
chef-winkelbediende, filiaalhouder, etaleur, admini-
strateur, facturist, correspondent, enz.

voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster (diploma
voor gehuwden en ongehuwden), verkoopster, winkel-
juffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, etaleuse,
correspondente, privé-secretaresse, facturiste, enz.

Int. gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie
hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN:

voor beginners, zowel Dames als Heeren: praktijk diploma
boekhouden (dubbel boekhouden), stenografie (systeem Groot),
handelskennis, handelsrecht, algemeene ontw., Nederl. Taal,
Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, waren-
kennis, aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engel-
sche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Laag maandelijksch lesgeld.
Nieuwe atlanten, boeken en woordenboeken gratis in eigendom. Lager
onderwijs voldoende. Correctie van gemaakt werk. Na goeden afloop
diploma's. Velen verwierven door onze diploma's goede positie of
bijverdienste. Vraag adressen.

monsters met bridgeblocc tegen inzending van deze ad-
vertentie of op aanvraag met opgave van het blad aan:
A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V. Rotterdam.

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming

REGENBOOG

Vraagt GRATIS onze monstercol-
lectie aan, bevattende 800 kleuren
in o.a. Zephir-, Parel-, Shetland-,
Sport-, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.

vanaf 12 ct. per 50 gram

Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

KOOPT

GEADVERTEERDE

ARTIKELN!

Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In rode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

Sport van Zondag

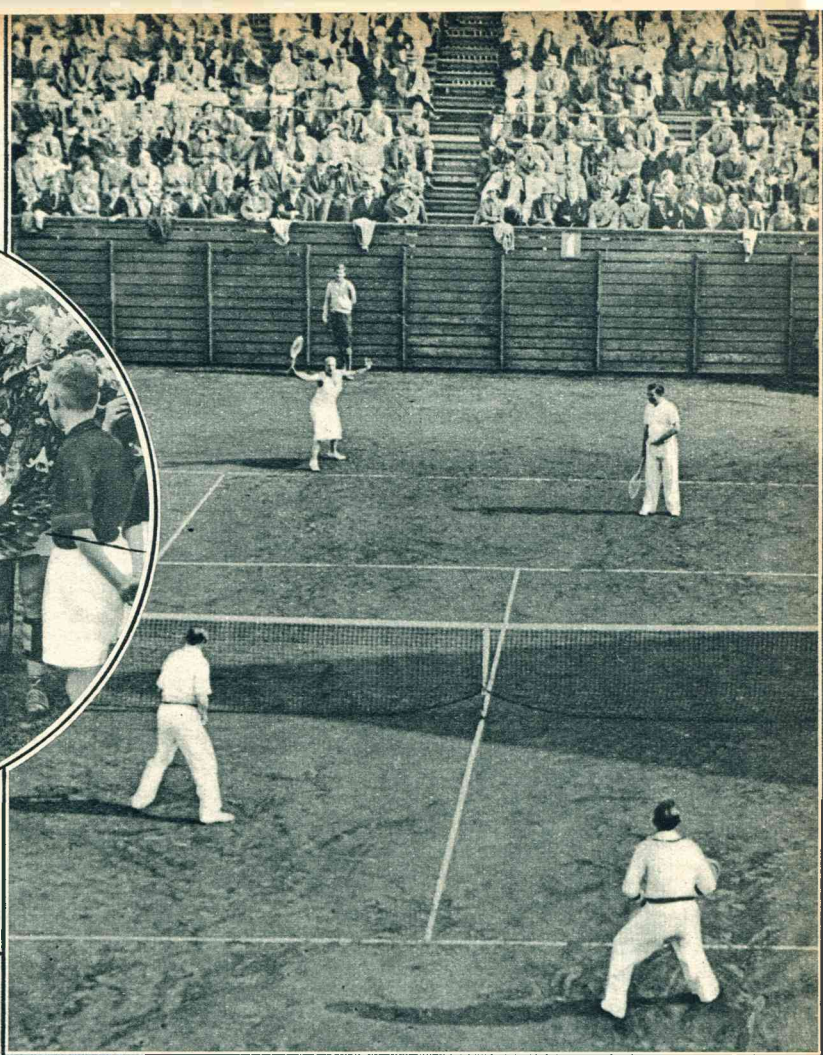
De tweede wedstrijd tussen de hoofdstedelijke deelnemers aan de promotie- en degradatiecompetitie van afdeling I is door Blauw Wit gewonnen; een feit, waarmee de zebra's misschien H.F.C. nog een groot plezier hebben gedaan dan zichzelf.

Intusschen kan men van de Stadionclub zeggen, dat zij haar laatste kans benut heeft. Een goede twintigduizend toeschouwers hebben de zebra's met 3-1 over hun witgetinte stadgenooten zien zegevieren. De overwinning was verdiend. In de harten der meest getrouwe Blauw-Wit-aanhangers leeft nu de hoop dat het wonder nog geschieden zal.

Hiertoe zouden de zebra's dan op den tweeden Pinksterdag in Haarlem van H.F.C. moeten winnen, terwijl de Haarlemmers dan vervolgens ook nog door Zeeburgia in Amsterdam zouden moeten worden geklopt. Wordt de eerste mogelijkheid een feit, dan zou de kans groot zijn dat good old H.F.C. ook in de hoofdstad van Zeeburgia verloor, daar de Whites na een succes van Blauw Wit in Haar-

De bekende Stormvogelsback W. Koster speelde Zondag zijn 200sten wedstrijd voor de IJmuidensche club. In verband hiermede werd hij vóór de ontmoeting tegen P.S.V. gehuldigd. Links mevr. Koster met twee dochtertjes.

Blauw Wit klopte Zondagavond Zeeburgia in 't Stadion met 3-1. Kiekje uit deze match. De afgeslagen aanval der Zeeburgianen.

Het bezoek van Suzanne Lenglen en haar tennis-kornuiten behoort al weer tot het verleden. Veel heeft het publiek er niet van genoten. Hemelvaartsdag verregende de wedstrijden voor een deel en Zaterdag gooiden een plichtsgetrouw belastingambtenaar, plus het humeur van Suzanne, die blijkbaar vergat dat ze hier slechts een goed betaalde dagloonster was, roet in het eten. Wij plaatsen slechts dit kiekje, genomen tijdens de wedstrijden van Zaterdag. De gebr. Goedraad tegen Suzanne en Plaa in actie.

en wij kunnen ons indenken, dat de Haarlemmers een beetje om onze berekeningen lachen. Met één been plus een aantal teenen in de eerste klasse staan en dan nog struikelen... Neen, daar zien wij de blauwwitte Haarlemsche ploeg niet voor aan.

't Is jammer dat de hoofdstad niet betrokken is in de wedstrijden om den Nederlandschen kampioenstitel. Er zit in deze competitie momenteel meer muziek dan ooit tevoren. Door de nederlaag van Go Ahead op Donderdag tegen Velocitas en de overwinning, welke de Noordelijke kampioenen Zondag zoowaar op Feijenoord bevochten, heeft het heele vijftal weer een kans op den titel gekregen. Het grootste verschil bedraagt twee punten. Het spreekt vanzelf dat door de successen der Groningers de wedstrijden, waarin Velocitas nog betrokken is, thans heel wat belangwekkender zijn geworden.

In de promotie- en degradatieafdeling 3e klasse is de slag in het nadeel van D.E.C. gevallen. De roodhaadjes van den Middenweg, die jaren achter-

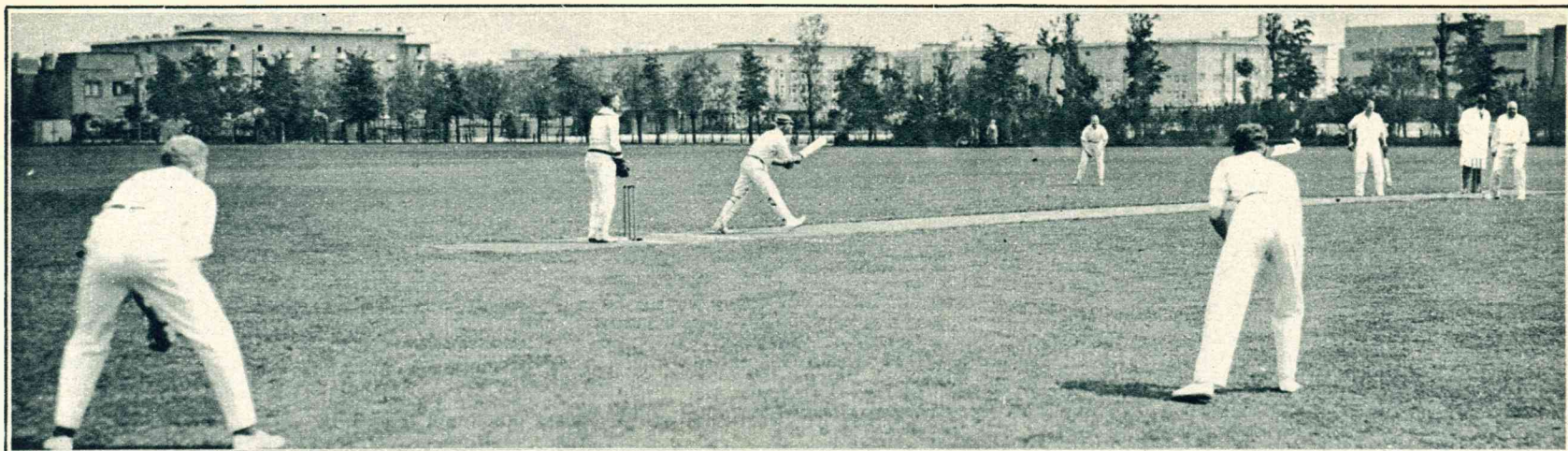
lem natuurlijk ook weer een kans hebben. De eenige mogelijkheid voor de hoofdstedelijke clubs is dus dat alle drie de concurrenten met een totaal van vier punten eindigen en men elkaar dus op neutrale terreinen nog eens ontmoet. Maar H.F.C. moet uit de laatste twee wedstrijden maar één puntje halen

Korte baan-draverij te Halfweg, voor alle in Nederland geregistreeerde paarden. Overzicht tijdens de courses, welke Zondag j. l. werden gehouden.

De watersportvereniging „Amsterdam" organiseerde Zondag zeilwedstrijden op de Nieuwe Meer. De 16 M. in den strijd, v.l.n.r. de Treul 6 (eign. H. Veenstra), Wildervanck (J. H. de Vries) en Treul 3 (J. A. Sonté).

Het vertegenwoordigende elftal van den A.C.B. speelde Zaterdag j.l. zijn jaarlijkschen wedstrijd tegen de Flamingo's en leed een zware nederlaag. Kiekje tijdens de innings der Flamingo's. De bekende crack H. van Booven aan bat.

Jan Zeegers won Zaterdag den jaarlijkschen singelloop te Utrecht; zijn vereniging, de A.A.C., kwam in het bezit van den vereenigingsprijs. Op onze foto de A.A.C. atleten met Jan Zeegers in het midden.

De bekende Amsterdamsche voetbalvereniging Wilhelmina Vooruit bestond dezer dagen 25 jaar. Het te elftal der jubilerende club, dat op Hemelvaartsdag tegen het Utrechtsche Kampong speelde.

een een leidende rol in de tweede klasse hebben gespeeld en zelfs eenige malen zonder succes aan de poorten der hoogste afdeeling hebben geklopt, moeten naar de derde klasse degradeeren. O.V.V.O. heeft Zondag den stroohalm, waaraan de D.E.C.'ers nog hingen, gebroken. Met 3—1 bleven de derdeklassers in de meerderheid, waardoor D.E.C. werd uitgeschakeld en dus moet degradeeren. De kans is groot dat onze derdeklassers de plaats van D.E.C. in de hogere afdeeling gaan innemen.

De ontmoeting tusschen Hollandia en O.V.V.O. te Hoorn moet thans de beslissing brengen.

De eerste ontmoeting voor de finale om het

korfballkampioenschap van Nederland tusschen H.K.V. en Blauw Wit eindigde na zeer spannenden strijd in een verdeling der punten (3—3). Op het mooie korfbalpark „Groenendaal" te 's-Gravenhage, waar deze wedstrijd plaats vond, viel weliswaar niet van een hoogstaande partij korfbal te genieten, doch over het algemeen was het vertoonde spel van behoorlijk gehalte. Tot driemaal toe wisten de Hagenaars de leiding te nemen, doch evenveel malen slaagde Blauw Wit erin de partijen weer op gelijken voet te brengen. Voor de Amsterdammers betekent dit gelijke spel zonder twijfel een succes en waar zij bij de return-ontmoeting op 11 Juni a.s. het voordeel van eigen terrein genieten, meenen we hun een zeer goede kans op het

De waarnemend inspecteur van de Lichamelijke Opvoeding te Amsterdam, de heer J. v. Amstel, heeft Zondag het geheel vernieuwde terrein van Westerkwartier geopend. Genoemde vereniging speelde ter gelegenheid hiervan een wedstrijd tegen Roode Duivels, het Belgisch twaalfstal. De gasten wonnen met 4-3. 'n Fraai spelmoment uit deze match.

Te Amsterdam werd Zondag een handbalwedstrijd gespeeld tusschen een A.T.B.team en Groningen. De Noordelijken wonnen met 11—4. Kiekje voor het Groningsche doel.

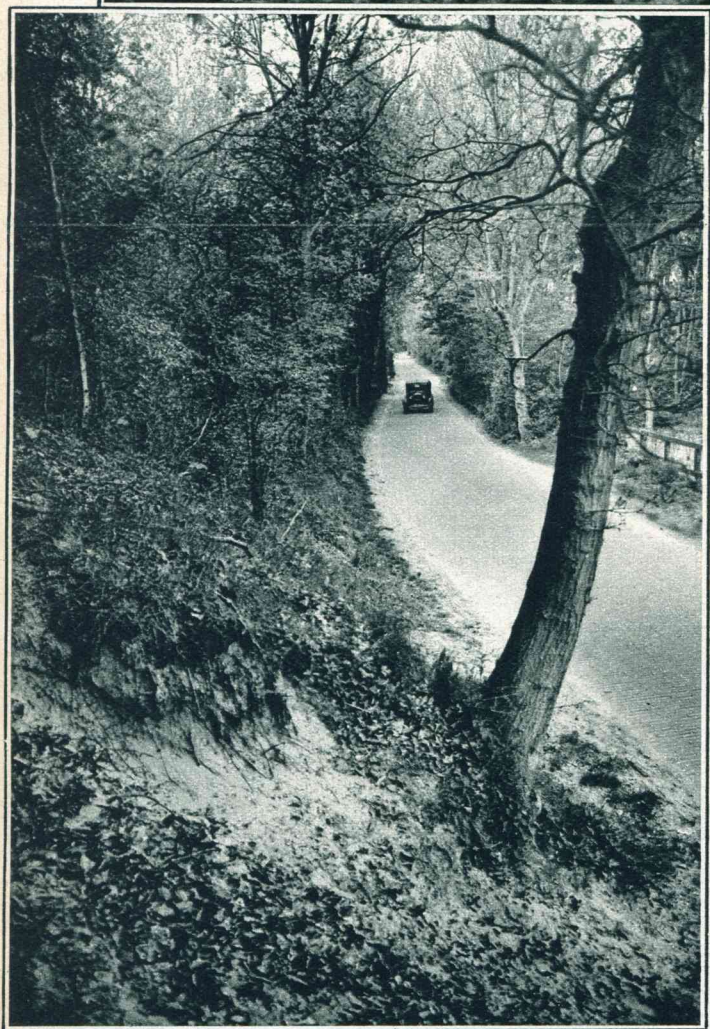
De finales van de hoofdstedelijke schoolwedstrijden. Op onze kiek A.V.L.O. I, dat den 1en prijs won, door Werkspoor in de finale met 4—2 te kloppen.

Duinlandschap, nabij Schoorl.

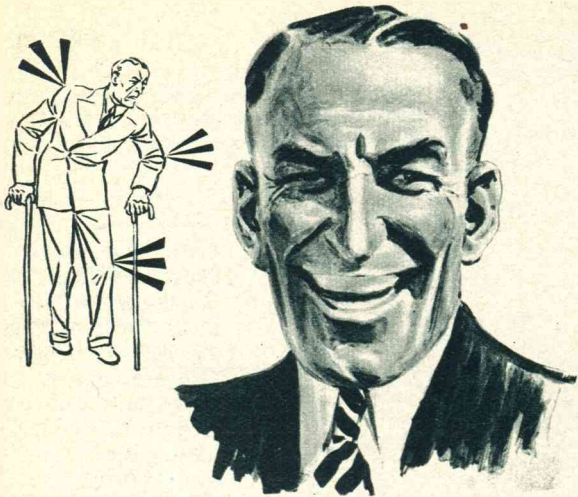
Waar de
Hollandsche Duinen
het mooiste zijn.....

Langs den voet der duinen loopt de Rijksweg, door lommerrijk geboomte omzoomd.

De „sproeiers” van het Prov. Waterleidingbedrijf in de duinen bij Bergen.

MOEST STAANDE ETEN

Weken lang ischias!

Met zijn ervaring helpt hij nu anderen...

Hier volgt een ongewoon sterke aanbeveling van een middel tegen ischias van iemand, die zelf in hevige mate aan deze kwaal geleden heeft. Indien U ooit de pijnen van ischias gevoeld hebt, moet U het stellig lezen. En als U iemand kent, die aan ischias lijdt, zoudt U hem hiervan moeten vertellen.

De aanbeveling komt van Mr. T. P. R. Hij schrijft:

„Ik leed ongeveer zes weken lang aan ischias. Er waren tijden, dat ik niet meer kon zitten of liggen, maar steeds moest blijven doorlopen. Ik kon zelfs niet gaan zitten om te eten. Een buurman zei me Kruschen Salts te proberen, wat ik ook deed; ik nam elken morgen een theelepeltje vol in een glas warm water. Toen ik anderhalve flacon gebruikt had, verdween de ischias en nadien heb ik het nooit meer gevoeld. Ik blijf doorgaan met elken ochtend wat Kruschen te nemen, omdat ik last heb van constipatie en ik er van overtuigd ben, dat Kruschen Salts het beste middel ter wereld is tegen ischias en reumatiek. Iedereen, die aan deze kwalen lijdt, raad ik het dringend aan. Ik ben Kruschen Salts veel dank verschuldigd. T. P. R.”

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f.0.90 en f.1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heeregracht 209, Amsterdam-C.

Hoe vindt U zoo'n instrument?
34 toetsen, 80 bassen, zilverstaal tongen in wit of licht getint perloid.

Dit is iets voor U!
Wij ruilen desgewenscht uw oude Harmonica in, onverschillig welk fabrikaat, voor f.25.— en het restant kunt U betalen in gemakkelijke maandelijksche termijnen. Ook Harmonica's leverbaar vanaf 8 tot 200 bassen met knop- en pianoklavier. Harmonica catalogus no. 93 gratis op aanvraag

N.V. HEES & Co.
HAARLEM - KRUISSTRAAT 33

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Dezelfde prijs!

U betaalt de bonbons. Maar de smaakvolle dozen kosten U niets. Een pond of een half pond van de bekende Droste-bonbons in zoo'n doos, wordt U naar denzelfden prijs berekend als los-uitgewogen bonbons. En wat oogt dat veel prettiger! Wat geeft dat, in al z'n eenvoud, een allerkeurigst cachet, zoo'n doos Droste-Bonbons.

Selecta (blauwe dozen) 1/2 K.G. F 1.75
Royal (witte dozen) 1/2 K.G. F 2.—
Excellent (crème dozen) 1/2 K.G. F 2.25
1/4 K.G. F 1.12 1/2

In de doos vindt U een plaatje voor Uw album „Bali”.

Droste
ALTIJD WELKOM!

ABONNEERT U OP
DE STAD AMSTERDAM

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à f.1.62⁵ per drie maanden 1)
f.0.12⁵ per week

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand intekenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1 1/2 cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Huidaandoeningen

WAAROM NOG
LANGER LIJDEN?

Waarom heel nachten wakker liggen, terwijl het D.D.D. Recept tegen Huidaandoeningen, Ekzeem, Dauw-worm, Open Beenen, Zweren, de ondragelijke jeuk in enkele seconden doet bedaren en U van de folterende pijnen verlost?

„Bij de eerste bevochtiging verdween de jeuk” schrijft de Heer J. W. M. te Haarlem. „Ik heb veel zelf en smeersels gebruikt, maar eerst nu ik D.D.D. heb is mijn Ekzeem na vijf jaar lijden sterk aan het verbeteren.”

D.D.D. is geen vette zalf, doch een heldere vloeistof, die onmiddellijk diep in de huidporiën doordringt en daar de ziektekiemen doodt.

Flacons à f.0.75 en f.2.50 bij Apoth. en Drogisten.

B 21

„Ik was er zoo erg aan toe, dat builen als zakjes aan mijn oogen hingen en ik niet kon kijken. De jeuk en branderigheid waren ondragelijk. Met D.D.D. werd in 3 dagen mijn gezicht beter zonder dat ook maar één schilferje achterbleef.”
Mej. Y. M. L. te Heerenveen.

D.D.D. Geneesmiddel
tegen **HUIDAANDOENINGEN**

Begrijpt U die Menschen?

Deze bedoel ik, deze niet die weten wel, wat Trannosan is

Zuster Nel
van Trannosan aan 't woord:

Ik ben nog maar kort in de praktijk van Prof. Dr. Polland, maar ik kan U verzekeren, wij hebben honderdduizenden met Trannosan Remedy (niet met messen, dat is ouderwetsch) en met Trannosan Voetbad behandeld, met schitterend succes.

45 cts. kost onze behandeling en daar kunnen 6-8 personen van profiteren. Als dat nog duur is.

Een doosje Trannosan Likdoorn en Eelt Remedy is voldoende voor 8 toepassingen Deze Remedy is een patent.

Gratis: In elke doos een gratis monster voetbad
Garantie: Wanneer U niet geheel tevreden bent, wordt U het bedrag terugbetaald.

Likdoorns, Eeltplekken, harde huid, vreeselijke dingen! Een Trannosan Remedy er op, de pijn is direct weg en na 2 dagen de kwelgeest ook. Voorgoed!

De doos Voetbad is voor 6 voetbaden en wat voor voetbaden, 15 minerale zouten van geneeskrachtige bronnen zijn er in verwerkt. Een doosje kost 45 cts.

Dompel Uw pijnlijke, brandende voeten in een bruisend Trannosan bad. Ah, dat is heerlijk, dat knapt op en Uw bloedsomloop wordt weer normaal.

Koop nog heden een doos Remedy en Voetbad bij Uwen Apotheker of Drogist à 45 cts.

TRANNOSAN
COMPANY

Rotterdam, Verlaatsstraat 52-56
Parijs - Londen - Brussel

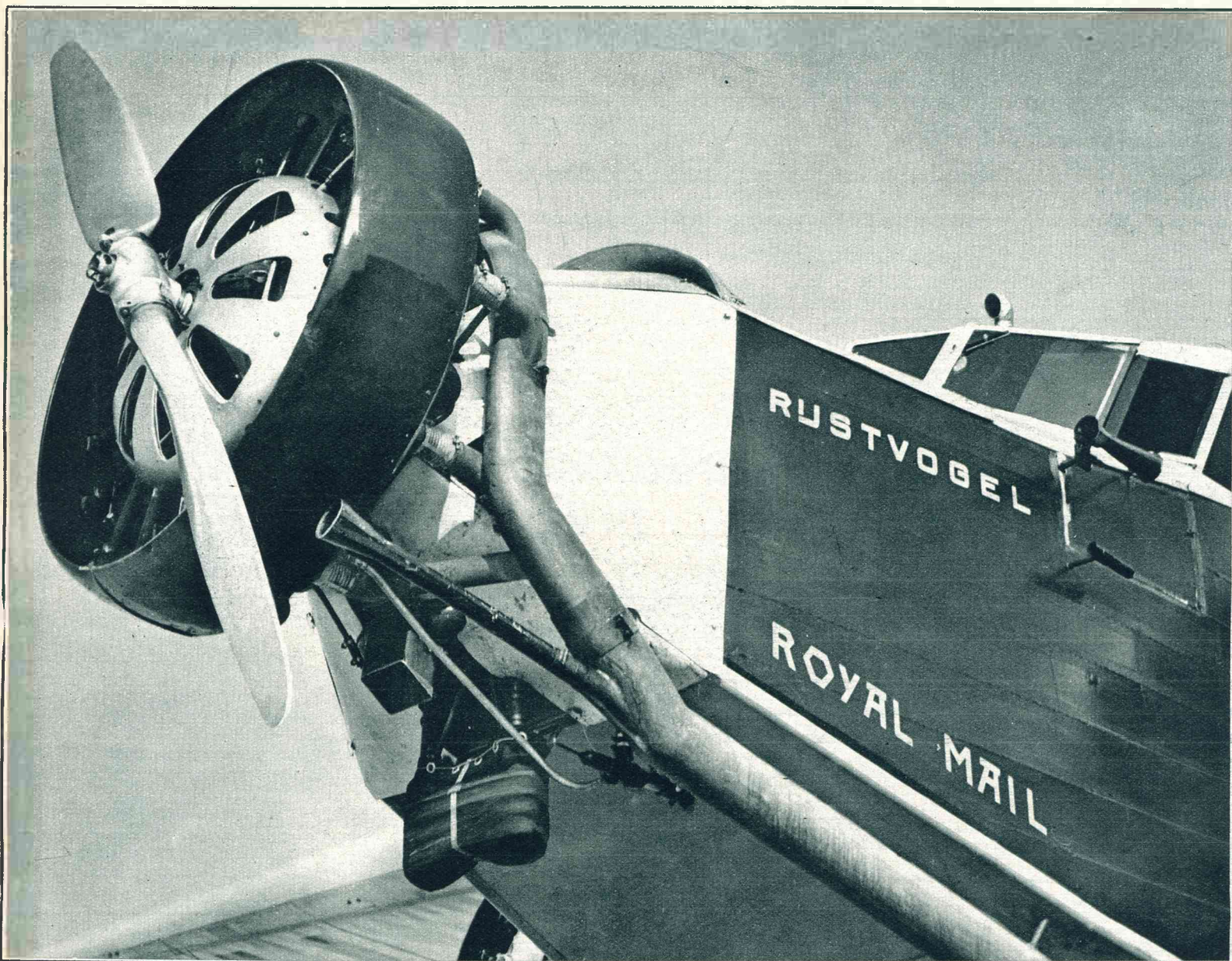
R-2-c5

Adverteeren in dit blad

is wekelijks gelezen worden
In tienduizenden huisgezinnen!

Voeten moe van 't staan en gaan
worden sterk door Trannosan.

Een middag op Schiphol.
— De Rijstvogel voor een
postvlucht gereed.

VRIENDEN

door

GELETT BURGESS

Misschien bent u al eens tot de ontdekking gekomen, dat multi-millionairs niet veel plezier kunnen hebben. Wanneer je als een radja kunt leven van de rente van je rente, en je niets hebt om over te tobben, behalve de belegging van je miljoenen, geeft niets je meer het gevoel van iets extra's. De eenige echte plezierjes, die je nog verhopend kunt, zijn rust en onafhankelijkheid.

De heer James Davis echter was veel te rijk, om zich die genoegens te kunnen veroorloven. Als zijn directeuren en secretarissen en chefs, zijn afdelingen en filialen en mede-geïnteresseerden hem permissie gaven, zijn tredmolen van verantwoordelijkheden te verlaten, gaven zijn huizen in de stad en zijn buitenverblijven en zijn jachten — om nu maar te zwijgen van twee zeer levendige dochters — hem evenveel werk aan dingen, die soms ontspannend genoemd worden.

En dit is de reden, waarom de president van de Vereenigde Machine-Fabrieken, op een namiddag, in zijn paleisachtige slaapkamer, een oud costume stond te bekijken. Twee weken zoowat ieder jaar gunde hij zichzelf de groote vreugde, dat sjofele, verkreukelde, vuilbruine sportpak te dragen; en dan probeerde hij, met Joe Waterworth, zich te verliezen in de uitgestrekte bosschen van Maine. Maar zelfs daar was hij het slachtoffer van de telegraaf, de telefoon en de draadloze.

Opeens grinnikte hij, alsof hij een goeden slag aan de beurs had geslagen. Hij stopte het oude pak en een schunnigen hoed in een handkoffer en liet stoutmoedig zijn limousine voorkomen. „Ik moet vanavond de stad uit,” zei hij kortaf.

Aan het station huurde hij een apart vertrekje, en trok daar de oude spullen aan. Den handkoffer met zijn goede costume gaf hij af aan het bagagedepot. En toen wandelde James Davis dat station uit als een vrij man, voor 't eerst sinds jaren onbekend en vrij van verantwoordelijkheid. Dien éénen avond zou hij ten minste geen last hebben van kruiperige mannen en vleierende vrouwen.

Hij was bijna even gelukkig, als toen hij in New York was aangekomen, om fortuin te maken. Dien eersten avond, zoo herinnerde hij zich, was hij naar een goedkoop restaurant gegaan, en daar had hij genoten van een wonderbare portie boonen met knapperig spek, en heeten pannenkoek.

Voor het groote raam van datzelfde restaurant stond hij nu te kijken naar de koks, die goudbruine flensjes omwipten in hun pannen, tot hij stond te watertanden, evenals twintig jaar geleden.

Hij wou juist de deur opendoen, toen een krachtige stem schalde: „Wel wel wel — daar hebben we waarachtig Lancy Davis!”

Het was vele jaren geleden, sinds iemand den heer James Davis op zijn billionairsrug geslagen had. Hij had den voornaam „Lancelot” af laten vallen, omdat die te romantisch klonk voor het zakenleven in New York.

Het was een groote kerel met een broederlijk gezicht, die hem nog steeds de hand stond te schudden. „Herken je me niet, Lance? Walter Bazzard! Samen in Pittsburgh gestudeerd. Je bent nog geen steek veranderd!” Weer een stevige klap op den rug. „Kerel, wat ben ik blij, dat ik je weer eens zie!”

Waar was die onderdanige, strooperige blik, dien Davis alle dagen op alle gezichten zag? Bazzard had geen flauw idee, dat hij op den rug sloeg van een magnaat, naar wien Wall-street luisterde en Parl-avenue knipmeste. Bazzard

keek naar Davis' sjofele kleeën.

„Je gaat niet hier eten, hoor,” zei Bazzard, hartelijk. „Ga met me mee naar huis, ouwe jongen, dan kunnen we nog eens praten over vroeger. Ik weet niet, wat er is vandaag — je zult moeten nemen wat de pot schaft.”

In den trein vertelde hij Lancy twaalf maal, op zijn knie bonzend, hoe blij hij was, dat hij hem weer eens zag. Gek, dat ze elkaar al die jaren nooit ontmoet hadden; maar zoo gaat 't in 't leven. Bazzard zei, dat hij z'n handen te vol had, om veel de stad in te komen. Hij was adjunct-directeur in het filiaal der Vereenigde Machine-Fabrieken te Jersey. En wat voerde Lancy tegenwoordig uit?

Lancy vertelde, dat hij óók bij de V.M.F. was.

„O ja?” Bazzard keek nog eens naar

Davis' kleeën, met een twijfelachtigen blik. „In welke afdeling ben je, Lance?”

Lance zei, dat hij een baantje had op 't hoofdkantoor in New York.

„Zoo...,” Bazzard aarzelde. „Heb je 't nogal naar je zin?”

„Och, 't gaat. Ik kom ten minste rond.”

„Ja juist,” zei Bazzard. Hij scheen te denken, dat David een soort koerier of looper was. Hij stelde geen verdere vragen, uit kieschheid, maar hij keek een beetje droefgeestig, en de druk van zijn hand op den arm van zijn ouden vriend werd krachtiger. „Kon je maar 'n tikje verre bloedverwantschap met Davis den president opscharrelen, Lancy. Ik heb hem nooit gezien, maar ik heb gehoord, dat hij ook uit Pittsburgh komt.”

De heer James Davis zei, dat er zoo'n massa menschen waren, die Davis heetten.

Ja, hij was getrouwd, vertelde hij, maar zijn vrouw leefde niet meer. En dochters waren een dure pret, tegenwoordig. (Hij vertelde niet, dat hij voor zijn jongste pas een Franschen wagen van 15000 dollar gekocht had, en dat hij er aan dacht, een nog duurderen Italiaanschen graaf aan te schaffen voor de oudste). Hij vertelde Bazzard, dat zijn dochters allebei werkten; en volgens zijn begrip deden ze dat ook, in een „gezelligen omgang” met de „uitgaande wereld”, waar hij geen veertien dagen gezond bij zou blijven.

Het was in een leuk klein huisje in Jersey, dat de mollige, gemoedelijke Rachel Bazzard zich zoo buitengewoon ingenomen toonde met het bezoek van Walter's langverloren studievriend.

„We hebben maar 'n heel eenvoudig diner vandaag, meneer Davis,” zei ze lachend. „U zult 't er maar mee moeten doen.... bruine boonen met spek....”

„Dobbelsteentjes — net knapperig gebakken?” vroeg hij gretig.

En hij kon wentelteefjes ook krijgen, zei ze, als hij daar van hield.

Het was een heelen tijd geleden, dat James Davis, die vrijuit met hen praatte en lachte aan tafel, zulke gewone menschen had meegemaakt. De Bazzards hadden geen ijzer te smeden, er loerden

geen aapjes uit hun mouwen. Rachel sprak hem tegen en begon hem te plagen; Walter zei met groote hartelijkheid, dat hij een echte idioot was.

En James Davis ontdekte met verwondering, dat hij ook nog gewóón kon zijn. Hij voelde zich jong; hij werd opgewonden; hij was gelukkig.

„Zoo jog,” zei Bazzard, „we hebben weer eens echt ouderwets geroddeld. Ik snap alleen niet, dat je 't niet verder geschopt hebt, Lance. Ik vond je altijd zoo'n kraan. En je hebt me vanavond een paar dingen gezegd, waar ik plezier van kan hebben in de zaak. Ik heb trouwens al dikwijls gedacht, dat ik den boel tien procent goedkooper zou kunnen houden dan de tegenwoordige directeur, als ik de baas was. In ieder geval, als je je best doet, kun je 't nog wel verder brengen dan ik!”

De president van de V.M.F. verorberde zijn vierde wentelteefje en lachte als een jongen op zijn verjaardag. „Laten we maar eerst eens probeeren, of ik 't met schaken nog van je winnen kan, Walt.”

Aan het bord praatten zij over oude vrienden en kennissen, en de vraag kwam:

„Hoe is 't met dien raren ouden oom van je, Walt?”

„Niet veel meer van gehoord. Hij was naar Butte getrokken, om te probeeren of hij daar wat verdienen kon. Misschien is hij al dood. Dan zou ik heelemaal geen familie meer hebben. Enfin, Lance, ik hoop, dat je nog maar eens vaak aan komt loopen.”

En terwijl Rachel den lossen knoop van zijn jasje vast zat te naaien, stelde ze voor, eens een Zondag samen te gaan toeren. Een beetje frissche lucht konden ze allemaal best gebruiken.

Dien avond laat wenkte mevrouw Bazzard haar man de keuken in. Nog wat later stonden de twee mannen boven een blauw pak te bekijken.

„Zit me een beetje nauw,” zei Walter. „Ik heb 't nog maar 'n keer of tien gedragen. Als je 't gebruiken kunt....”

De president van de V.M.F. verliet het huisje met een groot bruin pak onder zijn arm, zich verwonderend, dat een sigaar van tien cent zoo goed kon smaken. Het verwonderde hem echter niet, dat alle gezichten in Jersey schenen te glimlachen.

Den volgenden morgen drukte de heer Davis, gezeten in zijn privé-kantoor, een rooden knop op zijn bureau in.

„Brief opnemen, juffrouw Bly. Mr. Walter Bazzard, p.a. V.M.F., Jersey. Beste Walter, Na het hartelijk onthaal, dat je me gisteravond gegeven hebt, kan ik niet nalaten....”

Hij zweeg. De deur was geopend door een nederigen secretaris.

„Meneer Waterworth wenscht u te spreken.”

Joe Waterworth liet zich neervallen in een

kolossalen roodleeren fauteuil, en vertelde dat hij er weer van walgde vandaag.

„Zeg Jim,” zei hij, „weet je nog, dat ik je verteld heb van dien ouden kennis uit Boston? Ik heb 'm zooveen gesproken, ik mocht dien kerel alle-machtig graag, en ik kende hem door en door. We waren echte vrienden — geven en nemen — „loop naar den bliksem”, „ezelskop” en zoo, natuurlijk en menscheijk. Vrienden. Nou, sinds ik hem mijn ouden wagen gegeven heb en zijn dochter heb laten studeeren, is hij heelemaal omgeslagen. Hij staat tegenwoordig altijd tooneel te spelen, en tegen me te grijnzen als een aap. Hij vindt, dat hij om al mijn moppen moet lachen, en opzitten en pootjes geven. Ik krijg gewoon geen vat meer op hem, Jim — hij is veel te benauwd, dat hij me beledigt. 't Is beroerd, Jim, maar je kunt eigenlijk alleen wat doen voor gelijken, die 't je terug kunnen betalen.”

James Davis dacht aan bruine boonen en een lossen knoop, en een pats op zijn rug. „Dus jij denkt, dat er geen echte vriendschap bestaan kan tusschen een rijke en een arme, Joe?”

„Misschien ééns op de millioen gevallen.... Zal ik je eens wat anders vertellen? Ik ken een nacht-waker, die achttien dollar per week verdient. Als ik wee ben van de halve garen ga ik na twaalven een praatje met hem maken. Dan redeneeren we over alles en nog wat — heerlijk — maar hij heeft nog nooit een sigaar van me aan willen pakken. En we zijn nu al twaalf jaar vrienden. Da's de eenige weg, Jim.”

En toen Waterworth al een heele poos weg was, zat Davis nog steeds peinzend naar de masten in de haven te kijken. Toen ging hij heen en weer stappen over het Perzische tapijt. Daarna drukte hij op den rooden knop.

Juffrouw Bly las voor uit haar notities:

„Beste Walter, Na het hartelijk onthaal, dat je me gisteravond gegeven hebt, kan ik niet nalaten....”

„Schrapp dat maar door,” beval Davis. „Aan den directeur-generaal. Spoed. Directeur kantoor Jersey verplaatsen naar gunstigsten post. Walter Bazzard tot directeur bevorderen op hoogst mogelijk salaris.... Zoo, juffrouw Bly, nu een telegram naar onzen agent in Butte: Onderzoek of Peleg Bazzard nog leeft. Zoo neen, datum en omstandigheden van dood en nalatenschap. Meer niet op 't oogenblik, juffrouw. Stuur nu een advocaat van de rechtskundige afdeling bij me.”

Advocaten van groote maatschappen zijn, zooals men weet, heel knap in 't omzeilen der wet en andere hinderlijkheden. En dien middag zou een zekere arme stakker in Butte, Montana, zich in zijn graf hebben omgekeerd, als hij had kunnen

Een middag op Schiphol. — Een vrachtkolos in de hangar.

hooren, dat hij een vermogen van vijf cijfers had nagelaten.

Het duurde echter drie maanden, eer James Davis gelegenheid kon vinden, om naar Jersey te glippen — en toen moest hij er nog een gouverneur en twee kamerleden voor teleurstellen. De Bazzards waren verhuisd naar een ruimere woning. Maar zij aten bruine boonen met spek, op verzoek, en de eenige, die veranderd scheen te zijn door den voor-spoed, was Lance Davis zelf.

De Bazzards vonden hem er veel beter uitzien in het blauwe pak van Walter. Hij verzweeg, dat zijn New Yorksche kleermaker er een en ander aan gedaan had. Hij had tegenwoordig wat bijver-dienste, zei hij; administratie van een nalaten-schapje. Hij zei niet, dat 't de nalatenschap van Peleg Bazzard was.

Bij een gezellig, spraakzaam, zorgenverdrijvend spelletje schaak zei Walter:

„Zou jij nou ooit gedacht hebben, dat oom Peleg er op z'n ouden dag toch nog bovenop was geko-men? De stakker had zoo weinig vrienden, dat ze een half jaar werk gehad hebben om me te vinden. Ik geloof waarachtig, dat jij me geluk hebt aan-gebracht, Lance! Sinds jij hier den vorigen keer was ben ik directeur geworden — en door die erfenis van oom Peleg heb ik er nog een salaris bij. Hoor eens, ouwe jongen, ik zal zien, dat jij opslag krijgt — al moet ik er voor naar den president zelf gaan.”

James Davis schudde vastberaden het hoofd.

„Doe dat alsjeblieft niet, Walt. Hij zou je waar-schijnlijk niet eens te woord staan; maar ik dop ook liever mijn eigen boontjes. Een arme kerel kan maar op één manier vriend blijven met een rijke, Walt — door geen gunsten aan te nemen.”

„Jij bent gek. Ik zou niet weten, waarom wij tweeën....”

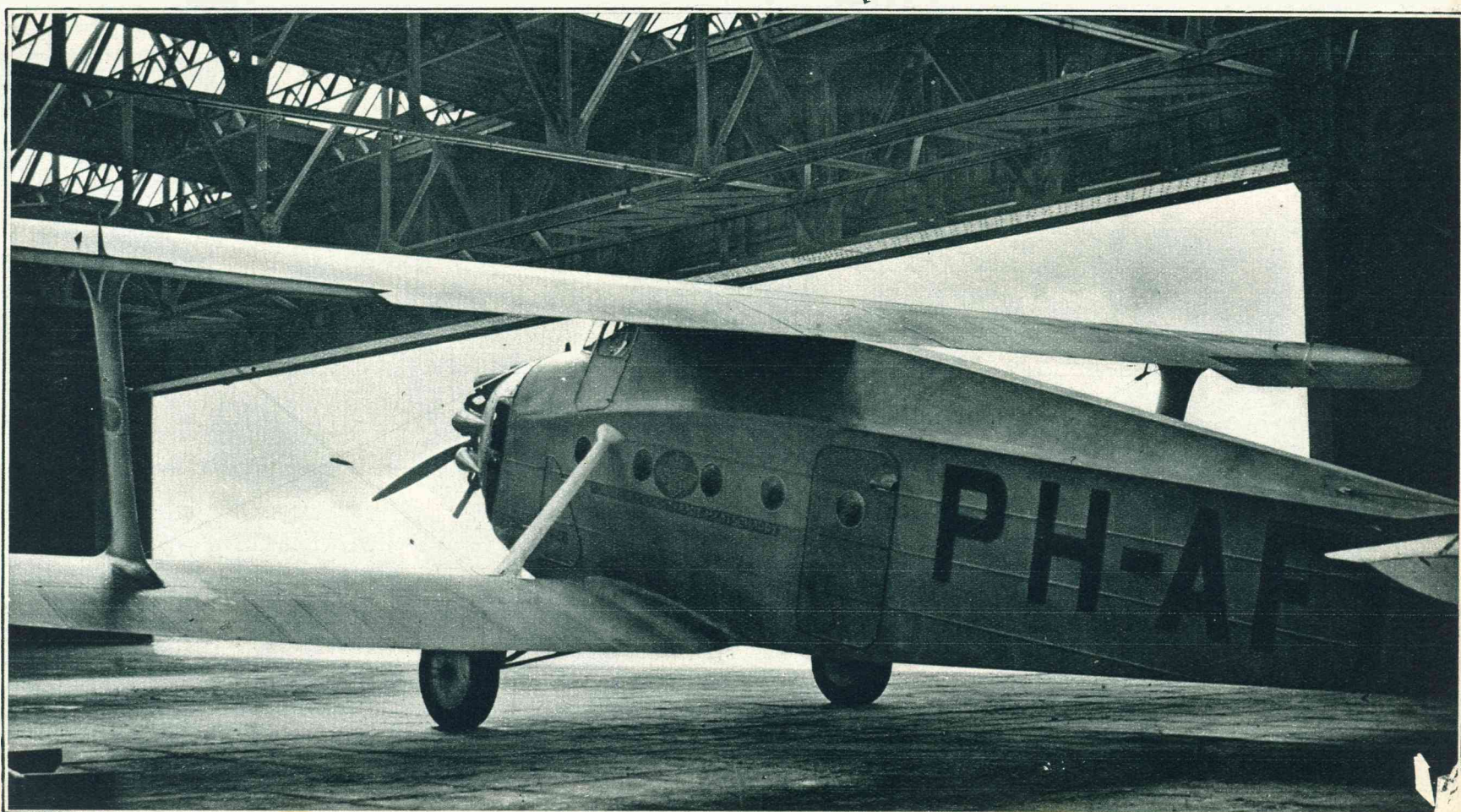
„Nee, Walt — als ik van je ging profiteeren, zou ik voor je op moeten zitten en pootjes geven, en lachen om die flauwe moppen van je. Dan ben ik mijn vrijheid kwijt. Ik had dat pak niet eens aan moeten nemen.”

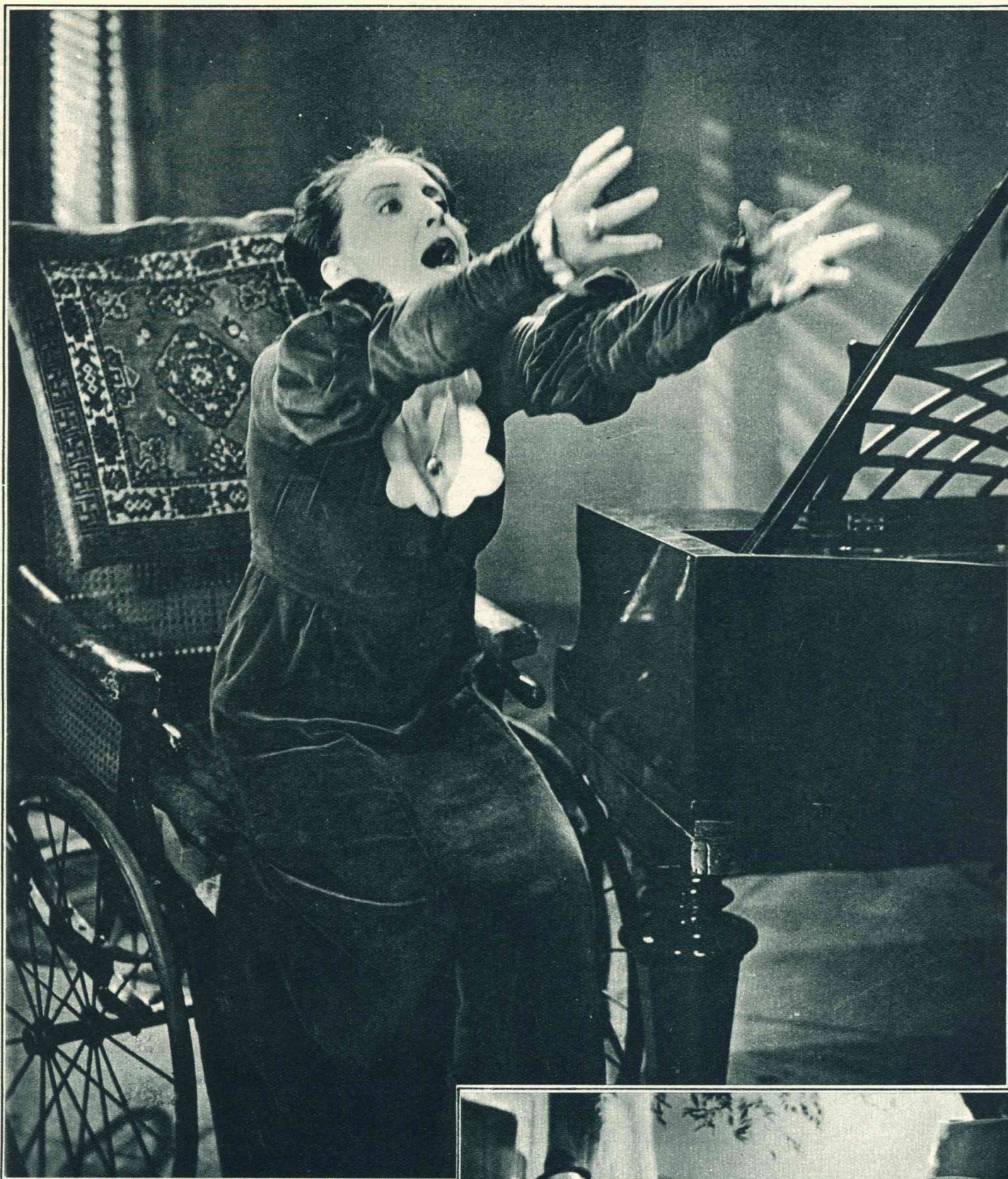
„Kerel, doe niet zoo achterlijk Hier, pak aan.”

„Nee, merci Walt. Nee heusch, ik rook liever van mezelf.”

En James Davis haalde een zwarte sigaar uit zijn zak. Die kwam uit Havana — ze kostten maar 124 dollar het kistje — maar ze was ten minste zijn eigendom. Hij stak die aan met een tevreden lachje. In dit eenvoudige, gemoedelijke huis kon hij nu komen, wanneer hij wou, en zichzelf zijn. Er was geen slagboom van nederige dankbaarheid tusschen hem en Walter. Zij waren vrienden. Geven en nemen — „loop naar den bliksem” — „je bent een idioot.”

Vrienden.

Ten prooi aan een heftige gemoedsbeweging, veroorzaakt door het vertrek van het „wonderdoende” meisje, waarop zij alle hoop had gevestigd, staat de lamme Elisabeth op en . . . loopt.

ANNAH en ELISABETH

Voor het eerst na „Meisjes in Uniform” treden Dorothea Wieck en Hertha Thiele weer samen in een film op en gezien het succes, dat zij gezamenlijk bij haar debuut hebben behaald, is het niet moeilijk te veronderstellen, dat zij ook thans weer op een groote belangstelling kunnen rekenen. Dit temeer, wijl de regisseur Frank Wysbar het dramatische gegeven tamelijk sterk heeft uitgewerkt, zoodat beide actrices door haar spel hevig ontroeren. Het is overigens nimmerst moeilijk een „wonder” acceptabel te maken op de film. Niettemin zal deze aangrijpende historie niet nalaten diepen indruk op de toeschouwers te maken en dat Fim-Film zich er dan ook veel van voorstelt, is natuurlijk heelemaal geen wonder.

De eenvoudige dorpsbewoners in overpeinzing over hetgeen zij hebben gezien.

De schrik na het eerste „wonder”. Tijdens het maken bij haar gestorven broertje, terwijl zij den doode over het hoofd streelt, keert het knaapje eensklaps tot het leven terug.

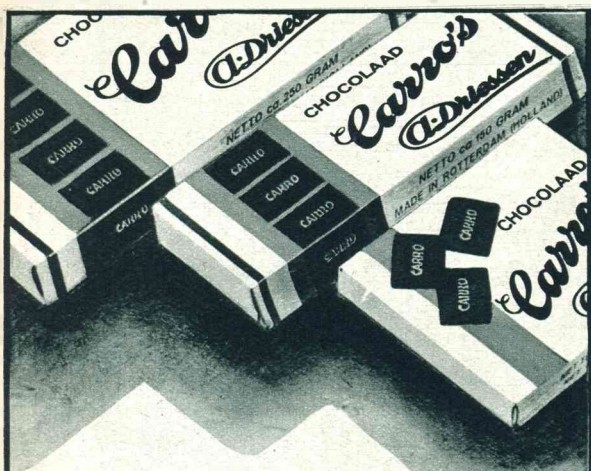

Overspannen?

Dan moet ge Uw zenuwen kalmeeren en sterken met **Mijnhardt's Zenuwtabletten**

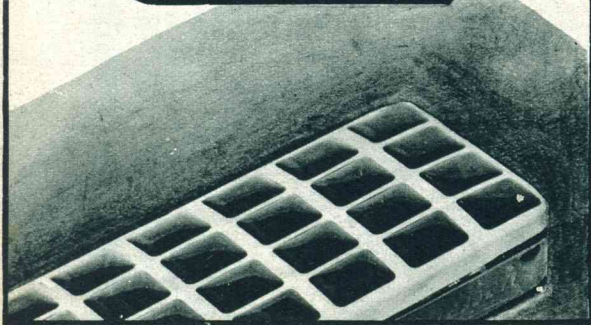
Rust, kalmte en zelfbeheersching keeren terug en ge zult weder gezond slapen. Koker 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten.

MAAR OOK LOS!

Ja! U kunt de Carro's van DRIESSEN: puur of melk, niet alleen verpakt in dozen kopen, maar ook los. De prijzen der étuis bedragen f 0.75, f 0.45 en f 0.25, van de groote blikken trommel met een inhoud ad 1 pond f 1.50, terwijl ge Carro's LOS koopt ad f 0.30 per onsl in melk! In puur! In iedere chocolaterie verkrijgbaar!

DRIESSEN
DE NAAM ZEGT ALLES

ABONNEERT U OP DIT BLAD

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S
BOOM'S LAXEERPILLEN

verdriven overtollig gal en slijm en bevorderen en regelen een goeden stoelgang. — Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à 30 en 55 ct. per doosje. — Op aanvraag gratis en franco een monsterdoosje.

FIRMA A. M. BOOM, ARNHEM 8

BOOM'SLAXEERPILLENBOOM'S

ZOOJUIST VERSCHENEN: „HANDWERKvreugd”

GRATIS

GRATIS verkrijgbaar voor Everlasting-breisters, tegen inzending van 50 Everlasting-etiketten. Voor anderen tegen f 1.50 contant. „Handwerkvreugd” is een boek, zooals er op handwerkgebied nog nimmer een verschenen is.

Alle modellen voor breien, haken en weven (prachtige duidelijke foto's) zijn in origineele kleuren en worden zooveel mogelijk in de praktijk getoond. Fleurige, kleurige teekeningen verluchten het heele boek. Er zijn kosten, moeite noch artisticeit op „Handwerkvreugd” gespaard. U ontvangt het gebonden - de omvang is 80 bladzijden - papier en uitvoering zijn eerste klas!

„Handwerkvreugd” . . . nooit was een titel zoo toepasselijk. Met dit prachtige boek en Uw kluwens Everlasting zult U meer genoeg van Uw werk beleven dan ooit!

EVERLASTING BREIKATOEN

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:

Centrale Adv.-afdeeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

en maakt de teint verblindend wit. Scherk Face Lotion dringt diep in de poriën van de huid. Alle onreinheden lossen op, meeëters verdwijnen. Direct nadat U het gezicht met Scherk Face Lotion gereinigd hebt voelt U hoe het weefsel der huid opleeft en weer strak trekt. Wrijf daarom Uw gezicht meermalen per dag, maar vooral 's morgens en 's avonds met Scherk Face Lotion af. Het resultaat openbaart zich snel.

Probeer U het eens! Zendt deze advertentie met Uw adres en 15 ct. portie aan de fa. S. Blindeman & Co., v. Baerlestr. 89, Amsterdam. U ontvangt dan een gratis proef-flesje.

Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met het opschrift Scherk.

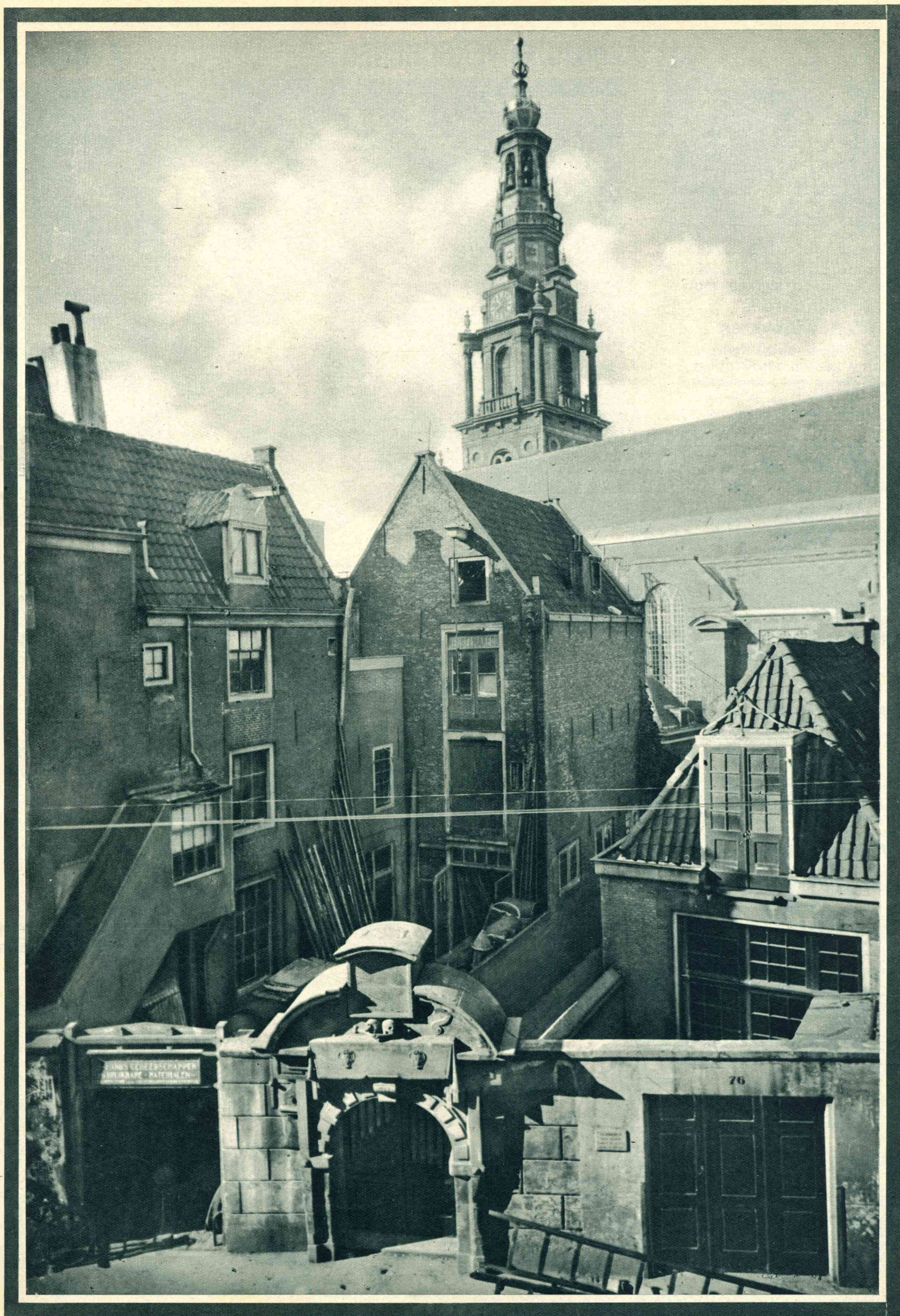
Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK

Scherk
Face
Lotion

OLD AMSTERDAM

Zuiderkerktoren boven de Jodenbreestraat